

Vedrana Grisogono

Delamo na sebi

Dvodejanka s tekom in vadbo

OSEBE

JURIJ SEVER, župan, poslovnež in maratonec

ELEONORA, Jurijeva žena in politična svetovalka, novopečena rekreativka

DARJAN, njun sin, občasni športni zdomec

LUKA, osebni trener fitnesa z veličastnimi idejami in skromno poslovno žilico

NEŽA, novinarka in zunajzakonska hči Jurija Severja, joggerka po sili razmer

LOJZE, kmet in lastnik zemljišča v rekreacijski coni

ZBOR rekreativcev različnih generacij: Vodja (ženska srednjih let), Dekle, Mladenič, Gospa in Gospod

Prizorišče

Gozd z rekreacijsko stezo. Gozd tvorijo stilizirana drevesa iz recikliranih odpadkov ali drevesa kot velikanske podobe človeškega živčevja. Zaželena je še živa lipa v loncu za obujanje kolektivnega spomina. V scenografsko diskretno apokaliptičnem gozdu (stanje duha) so vabljivo oblikovane, skoraj kičaste postojanke z lesenimi napravami (igrača za odrasle) za različne vaje (trebušnjaki, sklece, ravnotežje ipd.), ki se v posameznih prizorih menjavajo.

PROLOG

V gozdu vadi zbor rekreativcev. Oblečeni so v enaka oprijeta športna oblačila temnejših barv, ki spominjajo na uniforme. Na glavah imajo trakove, na nadlahteh merilce in v ušesih slušalke. Stojijo in z vojaško disciplino opravljajo vaje na ukaz Vodje. Vodja govori v mikrofonski, njen glas je hreščav in avtoritaren.

VODJA: Vdih, izdih, vdih, izdih.

ZBOR: Tebe ljubim, telo moje,
Tebe urim noč in dan.
Dušo, glavo tebi dam.

VODJA: Krožimo z glavo, ena, dve, tri, štiri!

ZBOR: Telo moje, varuh moj,
bodi vedno ti z menoj.

VODJA: Krožimo z rameni, boki in koleni! Biceps, triceps, kvadriceps!
Delamo na sebi!

Vodja dvigne roke nad glavo v obliki črke V s stisnjenimi pestmi. Zbor jo oponaša.

ZBOR (*evforično*): Biceps, triceps, kvadriceps!
Delamo na sebi!
Ljubimo te, telo naše,
urimo te noč in dan.
Delamo na tebi!
Delamo na sebi!

Medtem ko vzklikajo "Delamo na sebi", dvigujejo roke nad glavo s stisnjenimi pestmi. Po opravljeni vaji urno poskačejo z odra in izginejo med občinstvom.

Prvo dejanje

Prvi prizor

Postojanka s krogi. Na napravi zbrano vadi lepo razviti Luka. Mimo priteče Eleonora, vsa zasopla in prepotena. Luka je ne opazi. Eleonora jogga na mestu in ga z zanimanjem gleda, nato se nenadoma ustavi, odmakne pogled od njega in dela vaje za roke.

Luka izvede eleganten obrat. Spusti se na tla in otresa noge in roke. Bežno pogleda Eleonoro, ki med vajo umetelno diha in miži. Luka se odpravlja, Eleonora nenadoma odpre oči. Luka ji pokima. Eleonora se mu nasmehne in glasno izdihne.

LUKA: Če boste vadili na krogih, bodite previdni. Levi drog se maje.

ELEONORA (*očarano*): Hvala, da ste me opozorili.

LUKA: Ni za kaj.

ELEONORA: Krogi itak niso ravno moja... specialnost.

LUKA: Ampak dobro denejo. Zlasti hrbtenici. Poskusite s kroženjem telesa, tako da se s stopali opirate na tla. Desetkrat v vsako smer. Ker ste začetnica, morate biti zelo previdna.

ELEONORA (*zbežano*): Kako pa veste, da sem začetnica?

LUKA: Slišim, da ne dihate pravilno.

ELEONORA: Res? Kako diham?

LUKA: Plitvo.

ELEONORA (*navdušeno*): Vi ste torej poznavalec rekreacije.

LUKA (*resno*): Sem veliko več kot to. Vsaj upam. Sem magister telovadbe in osebni trener fitnesa z več evropskimi certifikati.

ELEONORA (*spogledljivo*): Zdite se mi znani. Mislim, da sem nekje videla vašo sliko.

LUKA: Možno. Pogosto me intervjuvajo. Tudi po televiziji. Pred kratkim sem nastopil v jutranjem programu.

ELEONORA: A tako! Vas sprašujejo o vadbi, zdravem življenju in prehrani?

LUKA: In še o marsičem. O zdravih medčloveških odnosih, o zvestobi, o ...

ELEONORA (*ga prekine*): O zvestobi? Zanimivo.

LUKA: Hja! Dober človek mora biti zvest ...

ELEONORA: Strinjam se. Rada slišim kaj o temeljnih vrednotah, zlasti iz ust mladega človeka.

LUKA (*resno*): Menim, da je najpomembnejše, da je posameznik zvest sebi. To je ogrodtje zdrave osebnosti. Osnova, na kateri počivajo vse druge oblike zvestobe. Toda zvestoba je predvsem vprašanje samodiscipline. Z vadbo se učimo obvladati mišice, sklepe in ude, potem pa postopoma še ključne organe. Možgane, želodec, jetra, vranico, pljuča ...

Luka globoko vdihne in zadržuje dih ter ji z roko nakaže, naj ga oponaša. Eleonora tudi vdihne, ampak kmalu za tem izdihne. Luka dolgo zadržuje dih, negiben je. Eleonora naredi en krog okoli njega in ploska njegovi vzdržljivosti. Smehlja se, potem se zaradu njegovega resnobelega obraza zresni.

ELEONORA: Vau! Kako dolgo zadržujete dih! V tem položaju me spominjate na kakšen starogrški kip atleta. Vi pa res imate neskončno pljučno kapaciteto!

LUKA (*glasno izdihne*): No, ja ... Bolj kot za kapaciteto gre tu za voljo in vztrajnost pri spreminjanju sebe.

ELEONORA: Tako ste prepričljivi! Lahko bi bili politik!

LUKA: Mislite? Po naravi sem apolitičen.

ELEONORA: To se vam samo zdi. Dejansko je vse v življenju politika. Osebnost vas vidim kot voditelja stranke, ki bo ljudi spodbujala k obračanju k lastnemu bistvu. Bistvu posameznika, bistvu naroda.

LUKA (*posmehljivo*): Stranka Fit Slovenija mogoče?

ELEONORA (*zelo doživeto*): Ja!!! Zelo domiselno. V našem prostoru potrebujemo sveže obraze in sveže programe. Nekoga, ki bi ljudi odvrgnil od nenehnega godrnjanja, kritiziranja, gledanja pod prste oblasti in iskanja napak pri drugih. Kako sploh lahko sproščeno vladaš dvema milijonoma dežurnih nergačev? To, kar imamo, ni nobena demokracija!

LUKA: Jaz se s tem ne obremenjujem.

ELEONORA (*evforično*): Kar nekaj sem potovala po svetu, veste, in od znotraj spoznala velike dežele s pestro demokratično tradicijo. Resda imajo na milijone revežev, a so še ti stokrat bolj zavedni od nas, Slovencev, veste. Pripravljeni so potrpeti, se zazreti vase in sprejeti svoj delež krivde za splošno stanje. Celo v najbolj krutih diktaturah so ljudje bolj optimistični od nas. Zato, ker so pozitivno obrnjeni vase: meditirajo, se gredo taj čiči, veselo plavajo v svinjsko umazanih svetih rekah, ne da bi se česar koli nalezli, se prijazno smečkajo... Ahh, povsod se ljudje smehljajo stokrat bolj kot v Sloveniji!

Luka se vidno dolgočasi in se ozira okoli sebe. Začne teči na mestu.

LUKA (*ironično*): Razumem. Sloveniji je treba vrniti nasmeh.

ELEONORA (*zapeljivo*): Točno to. To bi lahko bilo predvolilno geslo! Mislim, škoda, da svoje karizme ne izkoristite. V naši politiki manjka karizmatičnih osebnosti.

LUKA: Hvala za kompliment. Če vas kaj več zanima, moj kontakt najdete na moji spletni strani. Oprostite, ampak zdaj res moram naprej.

Luka se odpravlja.

ELEONORA (*vljudno*): Vi meni oprostite, mladi mož. Ne bom vas več zadrževala.

LUKA: Na svidenje! Lep dan še naprej.

Eleonora ga gleda v oči, naenkrat ga prepozna.

ELEONORA (*navdušeno*): Zdaj se spomnim! Vi ste znana oseba! Bili ste na naslovnici Ekspresa! Vi ste speljali ženo Izidorju Duhu!

Luku je nerodno. V zadregi hitro steče med publiko.

ELEONORA (*vpije za njim*): Haloooo, mladi mooož! Kako naj najdem vašo spletno stran, če se mi sploh niste predstavili. Halooo!

Luka je izginil z obzorja. Eleonora hrepeneče gleda za njim in maje z glavo, nato lenobno sestopi z odra in se pomeša med občinstvo.

Drugi prizor

Postojanka za vaje ravnotežja – hlod. Jurij urno teče z ene strani odra na drugo in izgine. V ozadju stoji Lojze, roke drži za hrbtom, strmi v Jurija in maje z glavo. Iz iste smeri kot Jurij priteče Neža, Lojze se diskretno umakne v globino gozda. Ko pokaže občinstvu hrbet, je razvidno, da v rokah drži sekiro. Neža se ustavi pri hlodu, obupano gleda naokoli, očitno je Juriju sledila in ga izgubila. Usede se na hlod in telefonira.

NEŽA (*sopiha v telefon*): Pismo, spet mi je ušel. Ampak ga bom že ujela... šestnajst tisoč znakov, velja. Če sem ti rekla, da bom! Vem, da ne daje intervjujev za naš časopis, ampak meni ga bo dal. Kaj te briga, kako mi bo uspelo, imam pač svoje prijeme. (*Posluša.*) Pa kaj, če me je dvakrat vrgel iz pisarne! V tretje gre rado. Pa kaj te briga, kje sem. Ej, ne teži! Menda lahko počakaš en dan. (*Posluša.*) No, prav, bom oddala do polnoči. Zmenjeno. Seveda dobiš ekskluzivo z županom Jurijem Severjem. Čav, čav!

Neža spravi telefon v žep. Obrča se naokoli, ampak nikogar ni. Skomigne. Nato vstane, stopi na hlod, previdno hodi po njem, med vajo za ravnotežje hkrati telefonira.

NEŽA (zarotniško šepeta): Jaz sem ... si se odločil? Tako je, tristo evrov, ja! Ne morem glasneje. Ekskluziva bo. Plus slike! Vem, da naklada pada, ampak pod 150 za slike ne grem. (Poslušā.) Seveda imam dokaz: posneto izjavo žene zaporniškega paznika. Mož ji marsikaj čveka ponoči v postelji, veš. Kako, kateri paznik? Se ti meša! Veš, da ne bom izdala imen svojih virov. Pomembno je, da je župan Sever obiskal Izidorja Duha v kehi, skupaj sta pila viski v direktorjevi pisarni ... če ti pravim ... javno sta menda najhujša sovražnika, na skrivaj pa se dobivata in gotovo nekaj sumljivega naklepata. Baje sta se pobotala, ker hoče Sever na vse kripilje preperečiti, da bi Izidor pričal proti njemu na sodišču. (Poslušā, nato zgroženo.) Kaaj? Nisi zainteresiran?

Neža se od presenečenja spotakne in pade. Hitro se pobere, otresa umazanijo z oblačil in se zarotniško ozira okoli sebe.

NEŽA (v telefon šokirano): A jaz? Da bi si intervju kar izmislila? Kaj hočeš reči s tem, da ne bi bilo prvič, da bi objavila neobstoječi intervju? Aaaa tisto! Veš, kdaj je bilo to? Če ti pravim, takrat sem bila še otrok, neizkušena brucka. To je prazgodovina! Še sanjalo se mi ni, da sta za intervju potrebna dva. (Topo strmi v telefon.) Pismo, skenslal me je!

Neža pospravi telefon in globoko vzdihne. Gleda v publiko. Potem z roko na čelu strmi v daljavo stisnjenih oči. Zdi se, da je nekoga opazila, ker naenkrat steče proč.

Tretji prizor

Postojanka za sklece. Priteče Luka in začne delati sklece. Eleonora stoji med publiko in mu maha.

ELEONORA: Mladi moož! Trenutek, prosim!

Luka zavije z očmi, ko jo zagleda. Eleonora urno spleza na oder.

ELEONORA: Dobro ste to opravili!

LUKA (*zbežano*): Ah, sklece, mislite? To ni nič posebnega.

ELEONORA: Ne, ne ... Mislila sam na ženo Izidorja Duha! Rogonosec je dobil, kar mu gre!

Luka še leži na tleh in vadi, Eleonora radovedno proučuje tablo z navodili, nato se uleže na trebuh zraven njega, se opre na komolce in se zadovoljno smehlja.

LUKA (*užaljeno*): To so čenče, nič drugega. Gospa Duh je le ena izmed mojih strank. Sem pač osebni trener znanih osebnosti. Zato se o meni marsikaj govori. Ampak poskrbim predvsem za diskretnost in profesionalnost. Samo svoj poklic opravljam.

ELEONORA (*škodoželjno*): Perfektno ste opravili s tem, pardon, prascem. Mislim, prav je, da je končal v zaporu.

LUKA (*zbežano*): Pa ne zaradi mene. Jaz nimam nič s tem.

ELEONORA: Seveda ne! Samo pravim vam, to je takšen nemoralen tip, da si vam sploh ni treba beliti glave, če ste mu zapeljali ženo.

LUKA: To je popolna dezinformacija. Nikoli ne bi naredil česa takega. To ni v skladu z mojimi moralnimi načeli.

Luka neha vaditi in vstane, Eleonora tudi. On si stresa iglice z nog, ona si popravlja lase.

ELEONORA (*presliši ga*): Leta je trajalo, da so ga spravili tja! Že zdavnaj bi moral biti za zapahi! Korupcija, pranje denarja, črne gradnje! Pa še marsikaj. Več podjetij je spravil na kant, potem je še mikastil v bankah! Delil je kredite raznoraznim strankarskim pajdašem in lumpom, mojega moža pa je zavrnil. Si mislite! Zavrnil je Jurija Severja, najboljšega poslovneža v državi!

Luka se zdrzne, ko to sliši. Naenkrat je zainteresiran.

LUKA: Menda ne?

ELEONORA: In to samo zato, ker je moj mož pokončen in neodvisen. Zaradi tega kretena, oprostite izrazu, sva se zapufala v tujini pod svinjskimi pogoji. Tako je pač v tej državi, če nisi pri koritu.

LUKA (*prisrčno*): Torej je vaš mož gospod župan!

ELEONORA: Tako je. Jaz sem Eleonora Sever.

LUKA: Me veseli. Luka. Luka Narobe.

Rokujeta se. Eleonora drži njegovo roko v svoji, nikakor je ne izpušča.

LUKA: Težko bi rekli, da vaš gospod mož ni pri koritu, če je župan.

Luka nevpadljivo skuša osvoboditi svojo roko iz Eleonorine jeklene pesti.

ELEONORA: No ja, zdaj sva ... mislim, dejansko sva pri koritu. Ampak za to sva garala kot črna živina. Moj mož bi že zdavnaj postal premier ali vsaj minister, če mu ne bi sistematično metali polen pod noge.

LUKA: Tipično za našo deželico.

Eleonora končno izpusti njegovo roko. Luka si "osvobojeno" roko diskretno zmasira.

ELEONORA: Kako je možno, da se nisva srečala prej? V našem mestecu se vsi poznamo.

LUKA: Ravno kar sem se preselil iz prestolnice.

ELEONORA: Res?

LUKA: Ja. Tukaj bom odprl nov fitness klub. Po vzoru tistega, ki ga imam v Ljubljani. Če najdem sovlagatelja, seveda. V načrtu imam franšizo. Na Balkan bi se rad širil.

Med pogovorom Luka stoji na eni nogi, drugo pa razteguje z roko.

ELEONORA (*hrepeneče*): Franšizo? Tako podjetni ste! Veste, imam parcelo nedaleč stran. V čudovitem predelu ob reki. Jaz si tam že od nekdaj želim zgraditi športni center, ampak mož meni, da bo tu premalo donosen. Njemu je profit na prvem mestu, jaz bi pa rada naredila nekaj za ljudi, veste.

LUKA: Vaš mož se moti. Fitnes klub je v manjšem mestu še kako profitabilen, zlasti če ni konkurence. Da ne govorimo o tem, kakšna pridobitev bo to za ljudi v tem dokaj pasivnem kraju.

ELEONORA (*navdušeno*): Se popolnoma strinjam z vami. Treba je misliti na soljudi.

Eleonora objame bližnje drevo, iz njega "črpa energijo" ter globoko vzdihne.

ELEONORA: Energije mi zmanjkuje. To drevo je tako mogočno!

LUKA: Ampak z objemanjem drevesa ne boste nič dosegli.

ELEONORA (*razočarano*): Ne? Jaz sem mislila, da to deluje.

LUKA: Sploh čutite kaj, ko tako objemate drevo?

ELEONORA (*zbežano*): Zdaj?

LUKA (*odločno*): Ja, kaj občutite v tem trenutku?

ELEONORA (*razočarano*): Nič.

LUKA: Nobene energije? No, vidite.

ELEONORA: Mogoče je z drevesom kaj narobe. Mogoče ga je napadel lubadar.

LUKA: Lubadar nima nič s tem! Objemanje je vzajemen proces.

Izmenjevanje energij. Obenem dajanje, nikakor ne samo jemanje. Če boste drevesu samo jemali energijo, se bo drevo uprlo!

Eleonora ga z zanimanjem posluša. Z občudovanjem pogleda drevo, nato spet Luka.

ELEONORA: Lepo ste to povedali. Čutim... zares čutim, kako se smreka upira. Imate prav! Nikoli si nisem mislila, da ste osebni trenerji taki pesniki.

LUKA: Telovadba je zame najvišja oblika poezije. Razložil vam bom, kako se pravilno jogga. Opazujte me.

Kaže ji gibe v slow-motionu. Eleonora ga nevedeče oponaša.

LUKA: Super, doskok na prstih! Taako! Za menoj prosim.

Luka teče z zmernim tempom, Eleonora mu sledi, odideta.

Četrty prizor

Sredi gozda Zbor ubrano izvaja vaje. Lojze jih s sekiro v roki od daleč opazuje.

VODJA: Še čevelj se ne obuje.

ZBOR: Brez muje, brez muje.

VODJA: Stres preženi z redno vadbo.

ZBOR: Saj se obrestuje!

VODJA: Novinarstvo težek je poklic,
ki zahteva celega človeka in trdne vrednote.

GOSPA: Integriteto! Resnicoljubnost!

GOSPOD: Nepodkupljivost! Čisto srce!

MLADENIČ: Jajca! Debelo kožo!

DEKLE: In čvrsto zadnjico!

ZBOR: Še čevelj se ne obuje,
brez muje, brez muje.
Stres preženi z redno vadbo,
saj se obrestuje!

Ko Zbor odide, se pokaže Neža, ki nezavestna leži na tleh sredi gozda.

Približa se ji Lojze s sekiro v roki. Zaskrbljeno jo gleda in se skloni. Med občinstvom jogga Darjan s slušalkami v ušesih. Spremlja ga glasna glasba za jogging. Ko opazi Lojzeta, ki s sekiro mečka okoli Neže, ves zgrožen prileti na oder. V ritmu glasbe naredi nekaj elegantnih skokov in napodi prestrašenega Lojzeta.

Darjan zmagoslavno gleda za njim. Nato poklekne in pogleda, v kakšnem stanju je Neža. Potipa ji pulz in ji položi dlan na čelo, kot da preverja, ali ima vročino. Kleči in ne ve, kaj bi. Nato položi uho na njene prsi in posluša. Dvigne glavo in skomigne. Nenadoma, kot da bi se nečesa spomnil, sklene roke in ji začne masirati srce, a na napačni strani. Neža se ne odzove. Darjan je zbeگان. Sname slušalko in jo vtakne v Nežino uho. Kar naprej ji masira "srce" na napačni strani. Neža se začne počasi premikati v ritmu glasbe. Najprej dvigne levo nogo, vrtil stopalo v gležnju, nato vrtil nogo v kolenu. Potem isto počne z desno nogo. Stegne noge in jih drži zravnane v zraku, še dvigne zgornji del telesa in stegne roke. Nato v ritmu glasbe dela škarje z rokami in nogami. Neža ima zaprte oči, Darjan še vedno kleči zraven nje, nekoliko odmaknjen, in tleska s prsti v ritmu glasbe. Neža nenadoma odpre oči, prestraši se, ko zagleda Darjana. Iztrga slušalko, ki jo Darjan pobere in spravi. Glasba utihne.

NEŽA: Kaj za vruga...

DARJAN (*pomirjeno*): Deluje!

Neža se drži za desno stran prsi.

NEŽA: Auuu! Tu me boli!

DARJAN (*zbežano*): Oprostite ... srce sem vam masiral. Za vsak primer.

NEŽA: Srce?

DARJAN: Ja, oživiljal sem vas.

NEŽA (*ježno*): Srce ste mi oživiljali? A tukaj? Na desni?

DARJAN: Oprostite. Zmotil sem se. Bil sem razburjen.

NEŽA: Kaaj? Posiljevalec falirani!

Neža besno tipa prsi, nato vstane in si stresa listje z las.

DARJAN (*ogorčeno*): Sram vas bodi! Življenje sem vam rešil. Neki tip s sekiro vas je napadel. Zalotil sem ga, ko se je sklanjal nad vami. Lahko ste mi hvaležni, da vas ni obglavil ali še kaj hujšega, ugrabil in zaslužnjil v kakšni odročni koči. Vi me pa žalite!

Neža se ozira okoli sebe.

NEŽA (*vznemirjeno*): O kakšnem tipu s sekiro nakladate? Omedlela sem zaradi stresa in nizkega pritiska. To se mi redno dogaja.

DARJAN: Potemtakem morate nujno k zdravniku.

NEŽA: Ni šans! Sploh nisem zdravstveno zavarovana. Na urgenci moraš plačat, če nisi vsaj klinično mrtev.

DARJAN: Aja? Še dobro, da niste bili posiljeni. Mislim, verjetno ne.

NEŽA (*besno*): Res? Torej niste stooostotno prepričani, ali ste me posilili ali ne?

DARJAN: Ne jaz, ampak tisti gozdar s sekiro!

NEŽA: Gozdar je bil?

DARJAN: Verjetno.

NEŽA: Neverjetno! Pri vas je vse verjetno.

DARJAN: Saj sami vidite, da ste v redu. Še pulz sem vam preveril.

NEŽA: Pulz? In kakšen je?

DARJAN: Normalen.

NEŽA: Kako pa veste? Ste zdravnik?

DARJAN: Naredil sem tečaj prve pomoči. V Avstraliji.

NEŽA: Zdaj razumem. Tam počnejo vse narobe: vozijo po levi in srce masirajo na desni.

Neža vstane, preverja, ali je vse na njej v redu, preverja vsebino torbice, ki jo nosi okoli pasu.

NEŽA (*mimogrede*): Kaj ste sploh počeli v Avstraliji? Ste študirali?

DARJAN: Malo že. Predvsem sem se ukvarjal z vodnimi športi. Plaval in deskal. Oče me je sprva financiral ... mislim, prvih pet let. Potem sem se osamosvojil.

NEŽA: Pet let vas je financiral? Vaš oče mora imeti precej pod palcem.

DARJAN: No, ja ... Potem sem se preživljal kot učitelj deskanja.

Neža nenadoma usmeri vanj svoj telefon. Darjan se umakne korak nazaj.

DARJAN: Kaj počnete?

NEŽA: Slikam vas.

DARJAN: Zakaj?

NEŽA (*prostodušno*): Za vsak primer. Mogoče mi bo slikovno gradivo prav prišlo na sodišču.

DARJAN: Me boste tožili? Ker sem vam priskočil na pomoč?

NEŽA: To vsi moški rečejo! "Priskočil sem ji na pomoč, ko je padala po stopnicah ..." Saj veste ... Slovenska statistika je grozljiva. Toliko žensk je pretepenih, posiljenih. POBITIH!

DARJAN (*ogorčeno*): Pa to je nezaslišano! To je navadno izsiljevanje. Vi kar slikajte! To je zahvala za plemenitost!

Darjan naveličano odmahne z roko. Hoče oditi. Naenkrat se ustavi in spet obrne k njej.

DARJAN: Raje bi ubogal očeta. Posvaril me je pred lovačami, ki tožijo za vsako figo, ko zavohajo denar!

NEŽA: Briga me za vaš denar! Vi sploh ne razumete, da je spolna nedotakljivost posameznice temeljna človekova pravica.

DARJAN: Saj vam nisem nič naredil.

NEŽA: Zloraba je lahko tudi psihološka.

Neža ga še enkrat slika in preverja kakovost slike.

DARJAN: Kaj pa pravica do moje zasebnosti? Kar vsevprek me slikate v kratkih hlačah in majici. Lahko jaz vas tožim.

NEŽA: Ne morete. Ste javna osebnost. Sin bogatega očeta. Lahko vas prodam kakšni trač reviji.

DARJAN: Ste novinarka?

NEŽA: Tako je.

Darjan iz žepa potegne telefon in jo slika.

NEŽA: Zakaj pa vi zdaj mene slikate?

DARJAN: Tudi vi ste javna osebnost.

NEŽA: Slikanje žrtve zlorabe je čisto nekaj drugega.

DARJAN: Zdaj grem. Ko izbrišete moje slike, bom jaz vaše, pa sva si bot. Meni ni nikoli prišlo na misel, da bi kogar koli posilil. Sploh pa ne vas!

NEŽA (*užaljeno*): Zdaj še namigujete, da nisem vredna posilstva. To lahko razumem kot napad na moje dobro ime.

DARJAN: Je posilstvo vrednota ali kaj? Ah, vi novinarji! Pa to ni res, kakšne kvasite. Včeraj, na primer, sem v osrednjem časopisu prebral naslov čez pol strani. "V Sloveniji imamo več krav kot medvedov." Klavrno!

NEŽA: In? Kaj je narobe s tem naslovom? To je dejstvo. Novinarji ne smemo zatiskati oči pred dejstvi. Stremeti moramo k resnici. In resnica je, da je krav več.

DARJAN: O, sveta preproščina!

NEŽA (*prepričljivo*): Poslušajte! S kravami in medvedi itak ne bova nikamor prišla. Jaz imam s. p. Že tri leta vegetiram v tem poklicu. In verjemite mi, nikomur ne bi mogla prodati članka s takšno tematiko. Razen če visoki politik ne ugrizne medveda ali vsaj ne razmesari krave. Adijo!

Neža steče, Darjan zbegano gleda za njo in si znova natakne slušalko.

Peti prizor

Sredi gozda. Eleonora ima nov telovadni dres, barvitejši in izzivalnejši od prejšnjega. Ima svežo, bujno pričesko. Eleonora in Luka tečeta vštric. Dejansko stojita v mestu in oponašata tek. On suvereno gleda predse, ona ves čas opazuje premike njegovih nog in mu skuša slediti.

LUKA: In ... kaj je vas spodbudilo k spreobrnitvi k zdravemu načinu življenja?

ELEONORA: Mož.

LUKA: Lepo.

ELEONORA: Odkar je postal župan, je ogromno shujšal. Nenehno telovadi. Ne boste verjeli, na sestanku z najožjimi svetovalci redno dela trebušnjake, z manj pomembnimi strankami pa se pogovarja, medtem ko vrti sobno kolo. S pomembnimi sklepa posle na golfu ali v džakuziju. Zdaj ima radiatorčke namesto pivskega trebuha in prekrasne bicepse. Letos se bo prvič udeležil maratona. Si mislite, on, ki so ga opravljeni mediji do pred kratkim zmerjali s "telebajskom" in "čmrljem".

LUKA: Razumem. Pritisk javnega mnenja je dandanašnji zelo hud.

ELEONORA: Imate prav. Žalostno je, da je danes videz vse.

LUKA: Pač. Videz je tisto, kar je vidno. Seveda so na tem svetu stokrat pomembnejše stvari od posameznikove zunanosti. Ampak sodobna družba se nanje poživžga. Samovšečno stremimo k površnosti in nam pogosto zmanjka časa, da se zazremo globlje.

Luka nenadoma začne joggati vzvratno. Ob tem razgibava ramenski obroč. Eleonora ga oponaša.

ELEONORA: Veste, na začetku kariere je bil moj mož ... kako naj rečem ... precej robot. Moj oče mu je pomagal zgraditi politični profil, jaz pa sem poskrbela za njegove manire in še marsikaj. Brusila sem

njegovo angleščino, pilila materinščino, mu vbijala v glavo pravilno rabo dvojin in roditelja, mu izbirala srajce in kravate in mu vsak večer pred spanjem prebrala kakšno geslo iz slovarja tujk. Če bi bil prepuščen samemu sebi, bi še danes verjel, da je ilustracija redka dedna bolezen in bi na večerje hodil v karirastih flanelastih srajcah.

LUKA: Vi ste torej njegov Pigmalion!

ELEONORA: Lahko bi rekli. (*Hudomušno.*) Po potrebi tudi lady Macbeth! Ampak jaz zagotovo nisem kriva za to, da je postal nenormalno obseden z lastnim telesom.

LUKA: Kdo pa je temu botroval?

ELEONORA (*ogorčeno*): Podžupanja.

LUKA: Aja?

ELEONORA: Skupaj vadita za maraton.

LUKA: Pohvalno.

ELEONORA (*ogorčeno*): Pohvalno, pravite?

Luka začne joggati v krogu, ji z rokami nakazuje, naj nadaljuje in drži tempo. Eleonora mu mukoma sledi.

ELA (*zadihano*): Ves čas tiščita skupaj. Na delovnih zajtrkih, poslovnih kosilih, team buildingih, na otvoritvah razstav, na premierah, na uradnih sprejemih, na formalnih sestankih in neformalnih dogovorih, tajnih zmenkih in javnih predstavitvah, na tiskovkah, v delegacijah, na službenih poteh ...

On vneto dirigira in teče v cikcaku, ona mu sledi vse bolj zasopla.

ELEONORA: Mrha je, pardon, četrt ... (*Zmanjkuje ji sape...*) stoletja ... mlajša od mene.

Eleonora je izčrpana, se spotakne, on jo pričaka z odprtimi rokami in

jo spet postavi na noge. Luka jo drži za ramena. Eleonora se s stopali komaj opira na tla. Težko diha.

LUKA: Gospa? ... Gos...

Luka jo previdno vzravna. Njeno telo je mlahavo. Luka se nekoliko odmakne, Eleonora spet izgubi ravnotežje. Luka jo odločno dvigne v naročje.

ELEONORA: Ooo, kako se mi vrti! Luka ...

LUKA: Gospa?

ELEONORA (*šepetaje*): Povejte mi po pravici, Luka ... Imate mogoče kakšen fitnes program, ki bi me pomladil za dve, tri, štiri desetletja?

LUKA (*zbežano*): Imam ... vse sorte. Imam program, ki se imenuje Iz jeseni v pomlad, ampak to je bolj seniorski program. Za vas pride v poštev ekskluzivna individualna vadba Zimsko poletje.

ELEONORA: Zimsko poletje? Sliši se čudaško.

LUKA: To je poseben program, ki obsega najrazličnejše poletne aktivnosti: od plavanja do odbojke na mivki ... le da jih izvajamo pozimi v zaprtem prostoru.

Luka jo počasi spusti na tla in ona se postavi na noge.

LUKA: Boste lahko?

ELEONORA: Hvala, bom že.

LUKA: Torej ... program izvajamo v bazenu in v dvorani s tropskim dekorjem, kjer odmevajo zvoki iz džungle, šelestenje tropskega listja in bio sadežev ter šum tisočernih bisernih ekoloških slapov.

ELEONORA: Kako izvorno! To je tista franšiza, ki ste jo omenjali?

LUKA: Tako je. Zaenkrat imam najeto telovadnico samo v prestolnici, ampak v načrtu imam širjenje. Vaše mesto je kot nalašč za nove izzive. Ljudje so tukaj odprti.

ELEONORA: Imate prav. Tu smo odprtih rok in odprtega srca.

LUKA: Če je tista vaša parcela primerna za gradnjo ...

ELEONORA: Je zazidljiva. Vsi priključki so tam. Mož je obljubil, da jo bo prepisal na moje ime. Kot darilo za okroglo obletnico.

LUKA: Zadeve se morava lotiti diskretno in premišljeno. Prepričan sem, da bova z razvijanjem franšize ustvarila poslovni imperij. Ampak najpomembnejše je, da narediva nekaj dobrega za ljudi.

ELEONORA: Za ljudi, tako je! O, Luka! Vi ste čarovnik... vi boste moj... moj mag!

Se oklene njegovega vratu, on ne ve, kaj bi.

Šesti prizor

Naprava za trebušnjake, sestavljena iz dveh vzporednih hlodov. Darjan na njej dela trebušnjake s slušalkami v ušesih. Priteče Jurij. Darjan se zdrzne in se usede ter si z majico briše pot s čela.

JURIJ (*zarotniško*): Odstrani slušalko, prosim. Ušesa si boš uničil s to glasno musko!

Darjan spravi slušalko v žep.

JURIJ: Vadi naprej in ne oziraj se name.

DARJAN: Kaj nisi rekel, da se morava pogovoriti o neki pomembni stvari?

JURIJ: Vem, kaj sem rekel. Kaj stojiš kot vkopan! Delaj, če sem ti rekel.

Darjan skomigne in vadi naprej. Jurij se usede in dela trebušnjake.

DARJAN: No, povej že enkrat.

Jurij iz žepa potegne mobilni telefon in ga izklopi.

JURIJ: Daj še ti!

DARJAN: Kaj?

JURIJ: Izklopi telefon. Gotovo nama prisluškujejo.

Darjan uboga očeta.

DARJAN: Kdo prisluškuje?

JURIJ: Raje vprašaj, kdo ne.

DARJAN: Čemu paranoja?

Jurij se obrne okoli sebe.

JURIJ: Dajva vseeno vaditi, da bo situacija videti bolj pristna.

Jurij spet vneto vadi trebušnjake. Darjan ga gleda.

DARJAN: Kakšne radiatorčke imaš! To ni samo od vadbe, kajne? Ali kaj jemlješ?

JURIJ: Mogoče.

DARJAN: Morda kakšne dvomljive prepovedane snovi?

JURIJ: Zame ni nič prepovedanega na tem svetu.

DARJAN: Car si, oče.

Jurij vse bolj vneto vadi. Darjan ga lenobno posnema.

JURIJ: S takšnim tempom ne boš nikoli nič dosegel. No, jutri boš šel z mano k odvetniku.

DARJAN: Zakaj rabim advokata? Nič nisem naredil.

JURIJ: Vem, sine. Ravno to me skrbi.

DARJAN (*jezno*): Bi mogoče rad, da zagrešim kakšno kaznivo dejanje?

JURIJ: Zakaj pa ne? Vse je boljše od pasivnosti. Pohlevni ljudje mi gredo na živce.

DARJAN: Sem zdaj pohleven ali kaj?

JURIJ: Ni bilo mišljeno osebno. Na splošno govorim. Torej, k odvetniku greva, ker bom nate prepisal par stvari.

DARJAN: Na primer?

JURIJ: Tisto parcelo ob reki.

DARJAN: Kakšno parcelo? Kaj bom na njej? Sadil krompir?

JURIJ: Pa še vikend dobiš in večinski delež v Promcomu.

DARJAN: Zakaj to delaš?

JURIJ: Kako zakaj? Saj si moj sin.

DARJAN: Ampak zakaj ravno zdaj? Je res tisto, kar piše v časopisu? Da te preiskujejo in da ti bodo zasegli nezakonito premoženje?

JURIJ: Nič ni res! Ampak hočem se zavarovati.

DARJAN: Da ne boš še ti končal v kehi tako kot Izidor Duh!

JURIJ: Saj mu tam nič ne manjka. Celo golf igra.

DARJAN: Torej je res, da te preiskujejo.

JURIJ: Duh je bil pogolten, neprizanesljiv in skrajno nepreviden. Velik ego ima in nobenega občutka za soljudi. Jaz sem stokrat bolj duhoven

od Duha. Vsekakor pa sem bolj simpatičen in fotogeničen. In svojih poslov ne obešam na veliki zvon.

Darjan skuša držati očetov tempo, ampak mu ne uspeva.

DARJAN: Kaj ne bo sumljivo, če boš naenkrat toliko stvari prepisal name?

JURIJ: Pravico imam razpolagati s svojo lastnino.

DARJAN: Kaj pa mama? Lahko bi kaj nanjo prepisal.

JURIJ: Eleonore za zdaj nočem obremenjevati. Zadnje čase ni preveč dobro z živci.

DARJAN: Nič nisem opazil. Je kaj resnega?

JURIJ (*poznavalsko*): Ne, klasične ženske zadeve. Malo preganjavice, malo depresije. Saj veš, menopavza in to. Starostne blodnje.

DARJAN: Torej ... vikend, parcela, Promcom ... Je to vse?

JURIJ: Bolj ali manj. Se ti zdi premalo?

DARJAN: Ne, samo vprašam. Ampak v resnici bom samo papirnati lastnik. Ti pa boš naprej vodil posle in o vsem odločal, kajne?

JURIJ: Ti boš pravi lastnik.

DARJAN: Torej lahko prodam delnice Promcoma in tisto parcelo ob reki?

JURIJ: Seveda lahko.

DARJAN: Ne da bi se posvetoval s teboj?

JURIJ (*zagonetno*): Ne.

DARJAN: In ... ne da bi moje truplo končalo zabetonirano v temeljih kakšnega izmed veličastnih projektov, ki jih nameravaš graditi v našem mestecu?

Jurij mu hladnokrvno primaže klofuto.

JURIJ: Mulc nesramni! Ni dosti, da me sovražni mediji zmerjajo z mafijcem, zdaj pa še ti!

DARJAN (*ogorčeno*): Kaj te je pičilo? Hecal sem se.

Jurij nejevoljno vstane, Darjan ga oponaša, naveličan je.

JURIJ: Jaz tudi. Še najmanj sto trebušnjakov bi moral narediti. Utrujen si videti. Kako je sploh možno, da fantu tvojih let primanjkuje energije? Mogoče potrebuješ dopust. Veš kaj! Za nagrado te pošljem na zastonj počitnice. Na eksotični otok.

DARJAN Kateri?

JURIJ: Čisto majčken je. Gotovo nisi slišal zanj.

DARJAN: Samo da ni komarjev.

JURIJ: Punco lahko odpelješ s seboj. Za krinko.

DARJAN (*zaskrbljeno*): Kakšno krinko?

JURIJ: Na otok boš dejansko šel poslovno. Moj kurir boš. Malo keša in nekaj papirjev boš nesel čez ocean. Imaš kakšno punco?

DARJAN: Ja, ampak ... zadeva je še sveža.

JURIJ: Kakšna pa je ta tvoja punca?

DARJAN: Športna, črnolasa.

JURIJ: Kje pa dela?

DARJAN: V medijih.

JURIJ: Menda nisi staknil kakšne novinarke!

DARJAN: Nee. Je medijska ... medijska psihologinja. Ime ji je ... Julija.

JURIJ (*sumničavo*): Julija? Je to tista Julija od novega leta?

DARJAN: Ne, nova je.

Jurij ga zadovoljno potrepnja po rami.

JURIJ: Pišuka, si zbiralec, Jurij. Kdaj jo bom srečal?

DARJAN: Kmalu.

JURIJ: To vedno rečeš. Kje si jo spoznal?

DARJAN: Med joggingom. Tu nedaleč stran. Sredi gozda. Omedlela je in ...

JURIJ: Omedlela? Je noseča? Da se mi ne boš zapletel s kakšno nosečo lovačo!

DARJAN: Ni noseča.

JURIJ: Kaj pa je potem? Anemična? Ženske, ki omedlevajo, niso za Severje. Severji rabimo močne ženske. Stabilne. Jeklene karakterje! Ne pa anoreksične in omedlevajoče.

DARJAN: Daj no, oče ... Pa je legalno, tisto z otokom?

JURIJ: Keš je moj, papirji so moji. Karto imaš z Dunaja ob 23.30.

DARJAN: Kdaj?

JURIJ: Nocoj.

DARJAN: Nocoj? Se ti je sfuzlalo?

JURIJ: Ne rabiš veliko stvari, ker se vrneš čez dva dni.

DARJAN: Pa še rekel si mi, naj Julijo odpeljem s seboj. Samo za dva dni čez ocean?!

JURIJ: Ženske imajo rade hitri fuk z letalom. To vedno vžge.

DARJAN: Res si vulgaren, oče.

JURIJ (*jezno*): Kaj si pa ti? Navadna šleva! Taki sovražijo nas prvinske moške. No torej, boš ali ne boš?

DARJAN: Nocoj imam obveznosti. Prej bi mi lahko povedal.

JURIJ: Nikoli nisi na razpolago, ko te potrebujem!

DARJAN: Oprosti, ampak ...

JURIJ: No, spelji se že enkrat. Drugače bom uredil.

Darjan negotovo odide. Jurij se usede na hlod. Nekaj mečka s telefonom. Očitno tipka sms, ni preveč spreten. Ves čas se moti. Nekaj metrov za njegovim hrbtom se ustavi Lojze. Jurij vstane, spravi telefon in steče naprej. Lojzeta sploh ne zazna. Lojze se približa hlodu in natanko tam, kjer je prej sedel Jurij, zabije sekuro v hlod.

Sedmi prizor

Zbor je suvereno zavzel oder. Vsakič, ko vzkliknejo "Delamo na sebi", visoko dvignejo roke s stisnjenimi pestmi.

VODJA: Delamo na sebi, le sebe imamo,
z izklesanim telesom se najlaže prodamo!

GOSPOD: Zvestoba je negotova.

GOSPA: Ljubezen minljiva.

MLADENIČ: Učenje se ne spleča, delo izčrpava!

DEKLE: Vsako znanje prehitro zastara!

GOSPOD: Šteje le uspeh.

GOSPA: Le kariera šteje!

MLADENIČ: Šteje lična embalaža!

DEKLE: Rokohitrške ideje!

ZBOR: Delamo na sebi, le sebe imamo,
z izklesanim telesom se najlaže prodamo!

Ko se Zbor razkropi, zagledamo Eleonoro, ki sedi na tleh in si masira nogo. Prihaja Darjan, nezainteresirano gre mimo, v zadnjem hipu jo prepozna.

DARJAN: Mama! Kaj pa ti počneš tu v gozdu?

ELEONORA: Joggam.

DARJAN: Si si zvila gleženj?

ELEONORA: Ne. Krč me je prijel.

Ona vstane, Darjan ji pomaga.

ELEONORA: Je že v redu.

DARJAN: Ne moreš začeti z joggingom kar tako, brez priprav.

ELEONORA: Saj sem pripravljena. Omislila sem si osebnega trenerja.
Kaj pa ti počneš?

DARJAN: Rekreiram se.

ELEONORA: Lahko bi se oglasil, če vadiš tako blizu doma. Nikoli ne prideš. Z očetom sva naredila napako, da sva ti komaj polnoletnemu dovolila, da se preseliš v lastno stanovanje.

Eleonora stoji in si masira vse mišice po vrsti. Darjan lenobno stresa okončine.

DARJAN: To je bilo pred več kot desetimi leti.

ELEONORA: Meni se zdi, da je bilo včeraj. Tako zelo te pogrešam! (Zaskrbljeno.) Si še vedno s tistim fantom?

DARJAN: Ne.

ELEONORA: Veš, da mi je odleglo. Vseskozi sem vedela, da je to le faza v tvojem življenju.

DARJAN: Ni faza, mami. Le drugega fanta imam.

ELEONORA: Upala sem ... Upala sem, da ...

DARJAN: Saj veš, da drugače ne gre. O tem sva si že vse povedala.

ELEONORA: Pomembno, je, da oče ne izve.

DARJAN: Prej ko slej bo.

ELEONORA: O, Darjan! Dobro veš, da ne sme zvedeti. Če te vpraša, mu povej, da imaš punco.

DARJAN: Saj mu rečem ...

ELEONORA: Naj bo vsakič nova, veš ... tako, da ti je ni treba predstaviti.

DARJAN: Ampak to ne bo šlo v nedogled. Prijatelja sem povabil, naj se preseli k meni. Pravzaprav že stanuje pri meni.

ELEONORA: Če bo tvoj oče zvedel, bo naredil tak kraval! Razdedinil te

bo! Zakaj nisi vsaj počakal na konec volitev! Njegova celotna kampanja temelji na vrednotah tradicionalne družine z veliko otroki!

DARJAN: Zakaj potemtakem imata samo mene?

ELEONORA: Ravno zato, ker si edinec, se moraš zavedati odgovornosti za očetovo dobro ime in kariero.

DARJAN: Sem zdaj jaz kriv, da sem edinec?

ELEONORA: Lahko bi se s kakšno poročil in ji naredil otroke in vseeno živel po svoje, ne da bi to obešal na veliki zvon.

DARJAN: Mi svetuješ, naj živim dvojno življenje?

ELEONORA: Samo praktična skušam biti.

DARJAN: Jaz imam poln kufer skrivanja. Fantu si sploh nisem upal priznati, kdo so moji starši.

ELEONORA: Ljubi moj, v mestecu, kot je naše, to utegne sprožiti plaz! Ga je res bilo treba povabiti k sebi?

DARJAN: Med nama je resno.

ELEONORA: Resno? Mislila sem, da si samo ženske želijo resnega razmerja!

DARJAN: To so vse predsodki, mama.

ELEONORA: Mlad si, lahko se zabavaš brez obveznosti. Če si na glavo nakoplješ partnerja, bodo križi in težave. Pa ti pomaga?

DARJAN: V kakšnem smislu?

ELEONORA: Kdo sesa, kdo pomiva posodo?

DARJAN: Oba.

ELEONORA: Tvoj oče tega ni nikoli počel.

DARJAN: Mogoče bi se morala poročiti z gejem.

ELEONORA (*presliši ga, obupano*): Zapustil me bo, veš. Jure ima drugo.

DARJAN: Se ti meša ali kaj? Saj veš, da oče že od nekdaj rad flirta. To nič ne pomeni.

ELEONORA: Spraznil je bančni račun, ne da bi mi kaj rekel.

DARJAN: Mogoče je denar preselil drugam.

ELEONORA: Kam?

DARJAN: V davčno oazo. Na kakšen otok. Kaj pa vem!

ELEONORA: A na tiste Kajmanske otoke? (*Naenkrat melanholično.*) Se spomniš, ko smo ti kupili kajmana za deseti rojstni dan?

DARJAN: Tisto je bil legvan. Res škoda, da ga je oče povozil.

Eleonora naenkrat bruhne v jok.

DARJAN: Mami, menda ne boš jokala zaradi legvana. Dvajset let je minilo od tega.

ELEONORA (*skozi jok*): Oče je spraznil tudi najin avstrijski račun.

DARJAN: Že ve kaj dela. Zakaj si s tem sploh beliš glavo?

ELEONORA: In tisto zemljišče, tisto parcelo ob reki, ki naj bi jo prepisal name ... nič več je ne omenja. Jaz imam z njo hude načrte, veš. Bojim se, da si bo premislil. Ali ti kaj veš o tej parceli?

DARJAN (*v zadregi*): Pojma nimam. Kaj boš s parcelo?

ELEONORA: Tam bom zgradila fitness.

DARJAN: Ti? Odprla boš fitness?

ELEONORA: Kajpada! To bo največji fitness klub v regiji s prekrasnim razgledom na reko. Poslovnega partnerja že imam, le da Jurij tega še ne ve. Mislim, jaz bom dala kapital, partner pa know-how. Ti samo pazi, da ne boš očetu kaj izdal! Zadnje čase je zelo molčeč, veš. Baje so mu propadli veliki posli, ampak meni nič ne pove. Meni, ki sem mu še v gimnaziji bila desna roka. Nikoli ne bi maturiral, če ga ne bi jaz inštruirala! Zdaj se je še zapletel s tisto, oprosti na izrazu, candro. Vem, da se bo ločil!

DARJAN: To je najbrž le še ena nepomembna afera.

ELEONORA: Motiš se. Skupaj vadita za maraton, veš.

DARJAN: Zato ni rečeno, da seksata.

ELEONORA: Res si omejen! Maraton je za tvojega očeta letos prva prioriteta! In če zanj vadi s, pardon, vlačugo, pomeni, da gre med njima za najvišjo stopnjo intimnosti. (*Roteče.*) Prosim te, pogovori se z njim na štiri oči in poskušaj izvrtati, kaj namerava. Ne briga me za denar, ampak če tisto parcelo prepíše njej, ga bom ubila!

Darjan prestrašeno strmi vanjo.

Osmi prizor

Na jasi. Jurij boksa. Res se je vživel. Zdi se, kot da se tepe s prestrašenim nasprotnikom, ki se vse bolj umika. Njegovi udarci so vse močnejši in natančnejši. Priteče Neža in se pretvarja, da sploh ni opazila Jurija. Zraven njega neprizadeto začne izvajati taj či. Zbrana je, njeni gibi so elegantni in lahkotni. Jurij jo sprva bežno pogleda, nato osupne.

JURIJ: Spet vi!

NEŽA (*prijazno*): Dober dan.

JURIJ: Zalezujete me, čeprav sem vam že prejšnji teden izrecno povedal, da od mene ne boste dobili intervjuja.

Med pogovorom vsak vztrajno vadi svoje, Jurij boksa, Neža opravlja kitajske vaje. Ne obračata se drug k drugemu, vsak trmasto gleda pred seboj.

NEŽA: Res je ... Niste bili preveč prijazni.

JURIJ: Tako je. In danes, ker sploh nisem pri volji za kar koli, bom še manj prijazen. Zginite!

NEŽA: Tudi jaz nisem pri volji za intervju danes. Le rekreiram se, kaj ne vidite?

JURIJ: Ja, komaj meter od mene. Ne boste rekli, da gre za naključje.

Jurij boksa naprej. Neža ga pogleda od strani.

NEŽA (*ironično*): Videti ste izredno bojeviti.

JURIJ: Laskanje vam ne bo prav nič pomagalo. Lahko uredim, da boste zgubili službo.

NEŽA: Kar dajte! Ampak grožnje pri meni nimajo nobenega učinka.

Jurija preseneti njena odločnost.

JURIJA: Si pa upate! Za žensko ste res nesramni.

NEŽA: Po očetu sem se vrgla.

JURIJA (*sumničavo*): Ga mogoče poznam, vašega očeta?

NEŽA: Ja. In to zelo dobro.

JURIJA: Kdo pa je?

NEŽA: Nočem izdati njegovega imena.

JURIJ: Lahko vsaj namignete, če je moj prijatelj ali sovražnik.

NEŽA: Oboje, mislim.

JURIJ: Po svoje imate prav. Med prijateljstvom in sovraštvom je meja zelo tenka. Je tip kdo iz politike?

NEŽA: Ja.

JURIJ: Desni, levi, sredinski?

NEŽA: Bil je levi, zdaj je desni.

JURIJ: Takšnih je veliko preveč. Ne bom ugibal.

NEŽA: Če želite, vam povem ime, ampak morate obljubiti, da ne boste hudi.

JURIJ: Zakaj?

NEŽA: Ker vam je ta moški zelo, zelo blizu. Najbližje.

JURIJ: Po pravici vam povem, ni moškega na tem svetu, ki bi mi bil zelo blizu. Še lasten sin se mi zdi z drugega planeta.

NEŽA: Res?

Jurij neha telovaditi, Neža vztrajno vadi naprej.

JURIJ: Ali sem mogoče v sorodu z njim?

NEŽA (*zbežano*): S kom? Z vašim sinom?

JURIJ: Z vašim očetom! Veste kaj, zdi se mi, da me brez veze nategujete. Oče gor ali dol, intervjuja ne boste dobili. Ne maram, da me izsiljujejo.

NEŽA: Če želite, vam povem, kdo je moj oče. Kar tako, brezpogojno.

Neža neha vaditi in ga odločno pogleda v oči.

JURIJ: Me ne zanima.

NEŽA: Prej vas je zanimalo.

JURIJ: Ne zanima me več. Neki obskuren tip iz politike, ki je bil najprej desni pol pa levi.

NEŽA: Ravno obratno.

JURIJ: Saj to je isti šmorn. Me ne zanima.

NEŽA: Vseeno vam bom povedala, kdo je ta tip.

JURIJ (*trmasto*): Figo mi je mar! Povejte, ampak intervjuja zanesljivo ne boste dobili.

NEŽA (*slovesno*): Vi!

Jurij še nekajkrat boksne v zrak. Neža ga gleda.

JURIJ: No, kaj čakate, povejte že enkrat.

NEŽA: Saj sem povedala.

JURIJ: Kaj?

NEŽA: Vi. Vi ste moj oče!

JURIJ (*razkačeno*): Tralala! Pa še kaj! Dal sem se sterilizirati pred skoraj tridesetimi leti, kmalu po rojstvu sina, prvega in edinega. Torej, vaša teorija pade v vodo. Lažnivka! Pa to ni res, kako daleč ste pripravljene iti prismuknjene novinarke, da bi od mene dobile intervju. Do zdaj so se mi razne zanikrne poročevalke ponujale kot priležnice, ampak to, kar počnete vi, to je višek! Tožil vas bom za duševne bolečine!

NEŽA: Kar dajte.

JURIJ: Zadnjič, ko sem tožil človeka za duševne bolečine, sem izplnil pet tisoč!

NEŽA: Ne zdi se mi kaj dosti. Zakaj ste dobili to vsoto?

JURIJ: Sosedu je moje drevo padlo na avto.

NEŽA: Vaše drevo je padlo na njegov avto?

JURIJ: Tako je, mlada dama.

NEŽA: Zakaj ste pa potem vi dobili odškodnino?

JURIJ: Ker drevesa nikakor nisem mogel preboleti.

NEŽA: To ni pravično.

JURIJ: Pravo je itak nad pravičnostjo. Razumete?

NEŽA: Ne.

JURIJ: Seveda ne, ker ste plehki in ne znate sešteti dva in dva.

NEŽA: Vi pa ne razumete, da je dvaintrideset več kot trideset. Jaz sem stara dvaintrideset, vi pa ste postali neplodni pred tridesetimi leti. Torej, se vam zdaj svita ali kaj?

JURIJ (*hladnokrvno*): Potem pa me tožite. Bo pač treba primerjati dede-veje ... pardon, deenkaje.

NEŽA: Saj tudi bom. Ampak ... če mi boste dali intervju, bom na vse skupaj pozabila.

JURIJ: Nikoli vam ne bom dal intervjuja. Nikoli! Nikoli! Nikoli!

Jurij spet začne boksati, tokrat zelo besno, zdi se, da na življenje in smrt. Neža prestrašeno strmi vanj.

Deveti prizor

Naprava za trebušnjake je povsem uničena. Eleonora zbegano strmi vanjo. Okoli ležijo kosi lesa. Eleonora jih poskuša sestaviti, ampak ji ne uspeva. Naveličano gleda na uro. Nato le začne lenobno izvajati počepe. Priteče Jurij.

JURIJ (*osuplo*): Eleonora! Kaj počneš tukaj?

ELEONORA: Vadim, kaj ne vidiš! Od kod si se pa ti vzel? Kaj še nisi na službeni poti?

JURIJ: Ravnokar sem se vrnil. Sploh nisem šel domov. Prejel sem urgenten klic iz mestne hiše.

ELEONORA: Ali veš, kdo je uničil to napravo?

JURIJ: Pojma nimam. Nekdo je očitno demoliral vse postaje na rekreacijski osi.

ELEONORA: Zakaj?

Eleonora še dela počepe. Jurij se ji pridruži.

JURIJ: Bom raziskal. Pred volitvami se marsikaj dogaja. Mogoče je prikrita grožnja.

ELEONORA: Komu? Kdo bi lahko bil proti tekačem in vadbi v naravi?

JURIJ: Lenobe, debeluhi, teroristi! (*Sumničavo.*) Kako si vedela, da sem tukaj?

ELEONORA: Če ti pravim, da zdaj tu vadim vsak dan. Zakaj me nisi poklical?

JURIJ: Saj bi te!

ELEONORA (*žalostno*): Nekoč si me redno klical. Pošiljal si mi romantične esemese.

JURIJ: To je bilo takrat, ko sem dobil prvi službeni mobilni telefon.

ELEONORA: Je to bil edini razlog? Službeni mobilni telefon? Ker je bilo za-
stoj?

Jurij se zazre vanjo in se ustavi sredi počepa, ona tudi.

JURIJ: Drugačna si.

ELEONORA: To je zato, ker me več mesecev sploh nisi pogledal. Kaj
pogledal, opazil!

JURIJ: Zdaj sem te opazil! Bolj si nališpana kot na srečanju z angleško
kraljico.

*Eleonora se usede na ostanke rekreacijske naprave. Jurij se zravna, stoji
zraven.*

ELEONORA: Saj sploh nisem nališčena. Imam spremenjeno polt, odkar
intenzivno delam na sebi. Pravzaprav delam na sebi v upanju, da boš
ti ... da boš tudi ti ...

JURIJ (*skače ji v besedo*): Misliš da jaz premalo telovadim? Na sebi delam
več ur dnevno! Saj več časa preživim tu kot v službi!

ELEONORA: Mislim ... mislim, da če bom več delala na sebi, boš ti tudi
več delal ... ne na sebi, ampak na meni. Na meni! Oddaljila sva se, kaj
ne vidiš Jure?

Jurij se usede k njej.

JURIJ: Elica! Do tebe čutim enako kot v osnovni šoli. Zame se nič ni
spremenilo.

ELEONORA: Daj, no! Kakšna osnovna šola! Spoznala sva se šele v dru-
gem razredu gimnazije, še to si pozabil!

JURIJ (*prisiljeno osladno*): Kakor koli, skupaj sva dobro tretjino stoletja. Res si drugačna. Tvoji lasje, tvoja polt.

Eleonora ga strastno objame. On je šokiran, skuša se diskretno izviti iz objema, ampak njene roke so čvrste in odločne.

JURIJ: Ljubica, Elica, čutim moč tvojih okrepljenih mišic. Res si delala na sebi.

ELEONORA (*radovedno*): Kakšna se ti zdi moja postava?

JURIJ: Popolna. Kot vedno.

ELEONORA: Kot vedno! Kako lahko to rečeš, če pa si ravnokar ugotovil, da sem drugačna.

JURIJ: Tega ne znam ubesediti. To si ti in hkrati nisi ti.

ELEONORA: Se ti zdim ... privlačnejša?

JURIJ: Tudi.

Eleonora ga začne poljubljati strastno in napadalno.

JURIJ: Elica, ljubica, ne tukaj.

ELEONORA: Če pa te nikoli ni doma!

Eleonora vztraja pri intimnostih, Jurij je vse bolj živčen.

JURIJ: Pa ne ravno zdaj pred volitvami! Lahko naju posname kakšen paparac.

ELEONORA: Najslavnejši ljudje sveta so se medijem nalašč pustili ujeti med seksom.

JURIJ: Ampak ne z lastno ženo!

ELEONORA: A tako!

Eleonora besno vstane in gre, ob tem gestikulira, ne najde pravih besed. Jurij skomigne, nato ji naveličano sledi.

Deseti prizor

Postojanka za žabje poskoke z ustrezno tablo. Lojze se sprehaja z motorno žago v eni roki in s sekiro v drugi. Pri drogu odloži orodje, si mane roke in strmi v tablo. Od daleč ga opazi Neža in mu hiti naproti.

NEŽA: Hej, vi! Vi!

Lojze jo naveličano gleda.

LOJZE: Kaj je zdaj?

Dobro si jo ogleda.

LOJZE: Ah, vi ste tista ...

NEŽA (*besno*): Tako je. Jaz sem ... tista!

Neža se mu približa, on naredi korak nazaj.

NEŽA: Vas ni sram?

LOJZE (*kljubovalno*): Nič me ni sram! Sem na svoji zemlji in počnem, kar me volja.

NEŽA: Ni dosti, da deklicam grozite s sekiro, zdaj ste se še dodatno oborožili z motorko!

LOJZE: Komu sem grozil?

NEŽA: Meni.

LOJZE: Saj ste bili v nezavesti. Samo sem hotel ...

NEŽA: Kar vaše dejanje naredi stokrat bolj zavrženo. Grozili ste nezavestni občanki. Rojakinji! Slovenki! Lahko bi bila mrtva. Kaj je še bolj nizkotnega od tega? Groziti mrtvi osebi! Nobene pietete, nobenega sočutja!

Lojze skomigne, vključi žago in hoče prežagati drog. Neža ga namerava slikati s telefonom. Lojze se ustavi in jo nezaupljivo gleda.

LOJZE: Slikanja ne dovolim.

NEŽA: Kaj pa ... če bi vam plačala?

LOJZE: Zakaj bi mi plačali?

NEŽA: Za izpoved v časopisu in sliko.

LOJZE: Kakšno izpoved?

NEŽA (*strastno*): Izpoved slovenskega manijaka! Lahko bi mi iskreno in podrobno povedali vse o tem, kaj vas žene, da se oboroženi podite po gozdu in preganjate mladenke. In ko vam gnusni podvig spodleti, se strahopetno znašate nad objekti v rekreacijski coni, nad to lično tablo za žabje poskoke, na primer.

Lojze topo pogleda tablo, nato še Nežo. Odloži motorko na tla.

NEŽA: Ne bi bilo zastonj. Urednik bi vam plačal, ampak izpoved mora biti pristna. Vse o vašem odraščanju. Kako vas je mati tepla, oče zlorabljal in to. Kako ste trpinčili živali na kmetiji, koze, kure in mačke. Kako ste jih žive odirali, jim trgali ude, jih zažigali!

LOJZE: Vi ste popolnoma sprijeni, ne jaz! To, kar govorite, je gnusno.

NEŽA: Bralce predvsem zanima, kdaj ste začutili tisti neusmiljeni gon po ... po najbolj krutem ...

LOJZE: Ste mogoče novinarka?

NEŽA: Ja.

LOJZE: Razočaral vas bom. Nisem manijak. Sem navaden kmet.

NEŽA: Škoda, ampak vredno je bilo poskusiti.

LOJZE: Lahko bi napisali kaj o krivici, ki se mi godi na moji zemlji.

NEŽA: Po pravici vam povem, ljudje danes neradi berejo o krivicah. To jih spravlja v depresijo in zato naše naklade divje padajo.

Lojze besno zgrabi žago.

LOJZE: Vse mi je jasno. Tudi vi ste plačanka župana Jurija Severja. Vsi novinarji ste plačanci tega ali onega.

NEŽA: Jaz imam s. p., ampak nihče mi ne plačuje. Že več kot pol leta sem v hudem minusu, davkarija pa terja od mene goro denarja. No, pustimo zdaj to! Vam je župan naredil krivico?

LOJZE: Kdo drug! Najraje bi ga ...

Lojze besno zamahne z žago.

NEŽA: A tako? Potem bi se midva lahko zmenila.

LOJZE: Boste pisali o tem?

NEŽA: Seveda.

LOJZE: In ne bo mi treba plačati za članek?

NEŽA: Seveda ne. Jaz sem v službi javnosti in vse informacije, ki javnost zanimajo, zapišem in objavim. In umor Jurija Severja je prvovrstna novica, sploh če ga najdejo v gozdu, razkosanega z motorko.

LOJZE (*zbežano*): Razkosanega?

NEŽA: Mislim ... če ga vi ... s tisto žago ... me razumete?

LOJZE: Ne.

NEŽA: Prej bi mi seveda morali razložiti vse podrobnosti. Zakaj ste se spravili nanj in to. Kaj vse vam je župan naredil.

LOJZE: Kaj mi je naredil? Zgradil je rekreacijsko cono v mojem gozdu! Obljubil je, da mi bo plačal zajetno nadomestilo, potem pa je na pogodbo pozabil. Na koncu mi je ponudil drobiž za odškodnino!

NEŽA: Aaa ... grdo vas je nategnil.

LOJZE: Točno tako.

NEŽA: No, ja. Včasih je človek tako zelo obupan, da vzame pravico v svoje roke. Vaš primer je poučen za narod.

LOJZE: Torej, boste pisali o tem?

NEŽA: Kajpada!

LOJZE: Maloprej ste rekli, da krivice nikogar ne zanimajo.

NEŽA: Bo že držalo. Ampak umor je nekaj drugega. Prej moram imeti truplo.

LOJZE: Čigavo?

NEŽA: Županovo.

LOJZE (*ogorčeno*): Menda ne mislite, da bom ubil župana?

NEŽA: Če pa ste minutko prej rekli, da ga boste s tisto ...

Neža z roko pokaže žago.

LOJZE: Nisem tako misli, dajte no! Vi napišite članek, da bodo ljudje

seznanjeni. To bo škodovalo njegovemu ugledu pred volitvami. To ga bo izučilo!

NEŽA: Ves čas me zavajate. Obljubili ste, da ga boste z žago!

LOJZE: Tožil ga bom.

NEŽA: Koga briga vaša tožba!

LOJZE: Morebiti bo zaradi goljufije končal v zaporu.

NEŽA: Kje pa vi živite, človek božji? Politik v zaporu ni več nobena zgodba. Jaz o tem ne bom pisala. Ali ga razkosajte ali vsaj obglavite, ali pa ne bo nič od najinega sodelovanja! Tukaj imate mojo vizitko, če si premislite! Adijo!

Neža mu izroči vizitko. Lojze zmedeno gleda za njo in obrača vizitko v roki.

Enajsti prizor

Postojanka za vaje s poleni. Polena so razmetana, stojalo uničeno.

Eleonora ima za vratom najmanjše poleno in obrača zgornji del telesa levo-desno. Jurij stoji zraven.

ELEONORA: Ne ljubiš me več.

JURIJ: Moram šparati moči.

ELEONORA: Si mar nogometaš, da ti je treba abstimirati? In to pred volitvami!

JURIJ: Za maraton se šparam. Veš, pod kakšnim stresom sem.

ELEONORA: Ne mi nakladat! Kakšen stres neki! Vse mesto ve, da se dol daješ s podžupanjo. Ti, konservativec, si se spečal s tisto, s tisto ... Z anarhistko in antikristom me varaš!

JURIJ: Oprosti, ampak ti sploh ne ločiš med koalicijo in prešuštvom!

ELEONORA: Siliš me, naj grem k maši s teboj, ker je dobro za imidž, medtem ko se na skrivaj onegaviš z ekstremno levičarko.

Ona poleno za hip usmeri proti njemu, nato ga začne dvigati in spuščati. Tudi Jurij vzame drugo poleno in ga drži pred seboj, kot da se želi ubraniti njenega napada.

JURIJ: Temu se reče, da koaliram z liberalko in pika. Najin odnos je strogo politične narave.

ELEONORA: Kje je denar, Jure?

Eleonora dvigne poleno visoko nad glavo in Jurij se prestraši, da ga bo vrgla nanj. Umakne se nekaj korakov stran. S polenom si ščiti obraz.

JURIJ: Kakšen denar?

ELEONORA: Najin! Spraznil si oba računa. Pobegnil boš s tisto avšo, kajne?

Eleonora drži poleno pred seboj in se s trupom ziblje levo-desno.

JURIJ: Denar je na varnem. Za poslovno transakcijo je šlo.

ELEONORA: Z avšo si imel transakcijo? A se tako zdaj reče v političnem slengu? Najprej sta ušpičila koalicijo, pol pa transakcijo. Menda ji nisi med, pardon, ejakulacijo nakazal ves najin denar?

JURIJ (*jezno*): Kakšen nespodoben besednjak je to? Eleonora, zberi se. Tu, na rekreacijski osi, vadijo vsi, ki nekaj pomenijo v mestu. Pa še marsikakšen nepomembnež, ki nama lahko zagreni življenje.

Jurij se obrača naokoli. Odloži poleno na tla. Nato iz žepa izvleče mobilitel in iz njega potegne sim kartico in oboje spravi v žep.

ELEONORA: Kaj mečkaš s telefonom? Zakaj si iztaknil kartico?

JURIJ: Kdo bi lahko slišal tvoje traparije.

ELEONORA: Nikogar ni dvesto metrov naokoli.

JURIJ: Dvesto metrov, ja ... tak je tvoj domet. Res si omejena! Nisi slišala za satelite? Sateliti beležijo vsak naš gib, vsako besedo. Zaradi telefonov naju lahko izsledijo kjer koli in kadar koli!

ELEONORA: Kdo?

JURIJ (*smrtno resno*): Američani. Muslimanski bratje. Kdor koli.

ELEONORA: In še sestre usmiljenke! O čem sploh nakladaš? Povej mi že enkrat, kje je denar!

JURIJ (*zašepeta*): Denar je na varnem, ampak trenutno zunaj mojega dosega. Nekaj se kuha, veš.

ELEONORA: Kaj se kuha in kje?

JURIJ (*šepeta*): Prezapleteno je, Elica. V svetovnem merilu se zapleta. Finančni trgi se majejo. Problem je globalne narave, nima smisla, da ti zdaj razlagam.

ELEONORA: Zakaj sploh šepetaš? In kaj ima globalizacija s tem, da, oprosti izrazu, porivaš sodelavko?

JURIJ (*zadere se*): Nehaj mešat hruške in jabolka!

ELEONORA: Tako! Priznaš, da jo porivaš!

JURIJ: Povsem se ti je zmešalo! Skušam obvarovati najine investicije, a mi nihče ne pomaga. Še Darjan me je pustil na cedilu.

ELEONORA: Kako to misliš?

JURIJ: Prepisal naj bi par stvari nanj. Za vsak primer. Tožilstvo mi diha za ovratnik.

ELEONORA: Katere stvari?

JURIJ: Ni bistveno. Sploh ni prišel na sestanek. Z advokatom sva ga čakala pol ure. Sploh se ni oglasal na telefon! Najbrž je spal! Ti si kriva!

ELEONORA: Jaz?

JURIJ: Ti si ga razvadila in mu dovolila, da spi do poldneva. Kdo drug?

ELEONORA (*strogo*): Kaj mu boš torej prepisal?

JURIJ: Promcom, vikend in tisto parcelo ob reki. Samo tako se lahko zavarujem.

ELEONORA (*ponori*): Parcelo? Mojo parcelo? Vedela sem! Prasca! Vse sta mi zatajila. Skupaj sta me oropala!

Eleonora drgeta od besa. Spet začne vihteti poleno, Jurij vzame svojega in se brani.

JURIJ: Ja, kaj boš ti s parcelo? Saj živiš v dvorcu! Čez čas si bo na tisti parceli Darjan zgradil domek za tisto njegovo Julijo in otroke.

ELEONORA: Katero Julijo?

JURIJ: A še tega ne veš? Najin sin je resno zaljubljen v Julijo. Ampak to ni tista Julija od novega leta, ampak druga. Saj je že čas, da dobiva vnuke.

ELEONORA: Kar sanjaj!

JURIJ: Elica, tvoj sin je, tvoja kri!

ELEONORA: Parcelo si meni obljubil za obletnico!

JURIJ: Ne spomnim se.

ELEONORA: Ločila se bom!

JURIJ: Tudi prav. Elica, ljubica. Če ti ni več do skupnega življenja, se bova že izpogajala, ko bo čas za to. Po volitvah. V miru in na štiri oči.

ELEONORA: Izpogajala? Mladost in kariero sem žrtvovala zate, ovenela sem v tvoji senci! Vse življenje sem bila tvoj kardinal Richelieu!

Vsakič, ko ona naredi nevaren gib proti njemu, se on s svojim polenom postavi v obrambni položaj.

JURIJ: Nikar mi tu ne patetiziraj s kardinali iz tvojih televizijskih limonad!

ELEONORA (*razburjeno*): Pa to je višek! Ti si absolutno nerazgledan!

JURIJ (*skuša umiriti žogo*): Elica, veš, da sem človek kompromisa. Vedno naredim tako, da so vsi zadovoljni. Zato me imajo volivci radi.

ELEONORA: Jaz te ne bom volila nikoli več! Skrila se bom v varno hišo in vsem razbobnala, kakšen grobijan in razvratnež si, če mi ne boš pri priči prepisal tiste parcele!

JURIJ: Če boš nagajala, ti ne bom pustil hiše.

ELEONORA: Meni ne boš pustil hiše, ki jo je zgradil moj oče?

JURIJ: Saj veš, koliko sem vložil vanjo!

ELEONORA: Ja, mreže proti komarjem si dal na okna! To je vse! To je hvala, ker te je moj oče potegnil iz blata, iz rovt ... in te ... in te naredil! O, Jure, kaj si našel v tisti avši? Si zatreskan?

JURIJ: Zatreskan? Kako banalno. Jaz sem polnokrvni politik in ne ženskar! Če me že vlečeš za jezik, Elica, lahko samo zatrdim, da tista ženska ima stil. Ljubi maraton in je reprezentativna. Kot ustvarjena za prvo damo. Če me zapustiš, ne bom jokal in sedel križem rok! Oženil jo bom!

Eleonora otrpne in od šoka izpusti poleno na tla.

ELEONORA: Oženil jo boš? In kaj bo na to porekel tvoj sin? Ga zato podkupuješ z mojo parcelo?

JURIJ (*nevoščljivo*): Darjan se odlično razume z Manco, naj te to nič ne skrbi. Saj sta stara frenda.

ELEONORA (*razjarjeno*): Frenda? Moj sin in tista ...? A tako daleč je to šlo? Vse za mojim hrbtom, seveda. Veš, kaj Jure ... Napočil je čas, da tudi ti doživiš svoje katarzično razodetje! Tvoj ... tvoj sin ... najin sin ni noben Romeo in nobene Julije ni! Fanta ima in z njim živi! On je gej!

Jurij jo topo gleda nekaj trenutkov, nato podivja. Dvigne poleno visoko nad glavo, Eleonora je že na smrt prestrašena, ker misli, da jo bo ubil. On zakriči kot Tarzan in zaluča poleno daleč stran.

Drugo dejanje

Prvi prizor

Luka in Darjan se ogrevata v gozdu. Usklajena sta in sproščena.

DARJAN: Lahko ti pomagam pri selitvi, če hočeš. Imaš še veliko stvari?

LUKA: Ne. Zadnjič napolnim prtljažnik, pa bo.

DARJAN: Ena reč je še, ki bi ti jo moral prej povedati. Moj oče je tukaj župan.

Luka je vidno presenečen. Neha vaditi. Darjan ga presenečeno opazuje.

LUKA: Zakaj si mi tajil?

DARJAN: Pa kaj te je zdaj tako spravilo ob živce? Nisem vedel, kaj naj. Sploh se mi ni zdelo tako pomembno.

LUKA (*razburja se*): Prej bi mi povedal, da si sin tistega zadrtega narcisa. Sploh mu nisi podoben! Po pravici ti povem, da ga ne prenesem!

DARJAN: Saj se še jaz z njim ne razumem najboljše.

LUKA: Zakaj bi zasebne zadeve obešala na veliki zvon? Oče te bo gotovo razdedinil, če zve.

DARJAN: Kaj me briga! Jaz imam poln kufer skrivanja. Materi sem povedal.

LUKA (*panično*): Kaaj? Se ti je zmešalo? Materi si povedal? Prej bi lahko mene vprašal. Kaj si ji sploh povedal?

Luka začne živčno krožiti okoli Darjana.

DARJAN: Povedal sem ji, da sva par.

LUKA (*ogorčeno*): Par? Krasno! In zdaj sva midva naenkrat par! Par!

DARJAN (*zbežano*): Bi prosim nehal krožiti okoli mene kot kakšen satelit! Torej, ali sva par ali nisva?

Luka se ustavi.

LUKA: Povabil si me, naj stanujem pri tebi in se že obnašaš, kot da sva poročena. Nikakršen par nisva.

DARJAN: Kaj sva potem?

LUKA: Prijatelja.

Luka živčno nadaljuje ogrevanje, Darjan tudi.

DARJAN: Saj razumem. Uradno ja, ampak ...

LUKA: Uradno in neuradno.

DARJAN: Ne razumem, česa se bojiš? Da mi oče ne bo več dajal denarja?

LUKA (*kislo*): Ne rabim tvojega denarja, imam svoj poklic in kariero. Ampak preden si začel staršem razlagati o nama, bi bilo prav, da si me vprašal, če se strinjam. Zlasti, ker misliva ostati tu dalj časa.

DARJAN: Dalj časa? Kaj se nisva zmenila, da bova kmalu šla deskat za leto ali dve?

LUKA: Jaz mislim tukaj odpret biznis.

DARJAN: Z deskanjem se da lepo preživeti.

LUKA: Aja? Potovala bi po svetu kot cigana in učila deskat mulce in stare babe za drobiž. To ni moj domet.

DARJAN: Oprostite, gospod dipl. os. trener. Če misliš, da bo najina zveza škodovala tvojemu poslu ...

LUKA: Najina zveza! Si me sploh vprašal, kaj si jaz mislim o nama?

DARJAN: No, povej, kaj misliš o nama?

LUKA: Ujela sva se pač.

DARJAN: Ujela? Samo to?

Darjan je vidno vznemirjen, medtem ko Luka hladnokrvno vadi naprej.

LUKA: Že to je veliko. Prej nisem nikoli zdržal toliko časa ne s fantom ne s punco.

DARJAN: S punco? S kakšno punco?

LUKA: Govorim na splošno. Saj nikoli nisem tajil, da rad eksperimentiram. Sem pač odprt za razne vplive. Nerad se omejujem.

DARJAN: Mislim, če bi rad sedel na dveh stoli, ne vem, če bi se jaz s tem lahko sprijaznil.

LUKA (*zaničevalno*): Ne bom komentiral.

DARJAN: Prav, ne bom več drezal.

LUKA: Zmenila sva se za odprt odnos, kajne?

DARJAN: Drži. Ampak tudi odprtost ima meje.

LUKA (*prepričljivo*): Se popolnoma strinjam. Saj to poskušam, veš... ugotoviti, do kam segajo moje meje. Brez tega ni trdnega partnerstva. Umetno postavljanje meja se mi zdi obremenjujoče in skrajno nesmiselno. Dajmo času čas!

DARJAN: Pismo, govoriš kot kak poklicni terapevt za pare.

LUKA: Imam pač neke vizije o tem, kaj bi rad počel v življenju.

DARJAN: Namiguješ, da jih jaz nimam. Ravno to počneš, odkar se poznavata, zaničuješ me na celi črti!

Luka hoče nekaj povedati, nato z rokami nakaže, da nima smisla, vstane in se brez besed požene v tek.

DARJAN: Luka! Ej, Luka! Počakaj.

Darjan steče za njim, potem se nenadoma ustavi in premisli ter odide na drugo stran.

Drugi prizor

Jurij teče po dvorani med gledalci. Zbor mu zvesto sledi in ritmično recitira.

VODJA: Karizma, karizma, karizma!

Biceps, triceps, kvadriceps!

Beli zobje, sijoči lasje!

Biceps, triceps kvadriceps!

GOSPOD: Dober politik zmeraj obljublja!

GOSPA: Ljubi besedo bolj kot dejanje.

MLADENIČ: Eno misli, drugo reče, tretje dela.

DEKLE: S karizmo prodaja sanje.

ZBOR: Karizma, karizma, karizma!

Biceps, triceps, kvadriceps!

Beli zobje, sijoči lasje!

Biceps, triceps kvadriceps!

Pri uničeni postojanki z napravo za krepitev rok se mudi Neža. Ostala je samo navpična lestev. Neža pleza po lestvi in se spušča. Jurij priteče do nje, zbor se prej loči od njega in odkoraka iz dvorane. Jurij je slabe volje. Gleda na uro. Ko ga zagleda, Neža skoči z lestve.

NEŽA: Živjo! Zamujate.

JURIJ: Danes precej zaostajam. Slabo mi gre.

NEŽA: To je zaradi ciklona. Pritisk je nenormalno nizek za ta letni čas. Mene bolijo vse mišice.

JURIJ: Zakaj sploh vadite na teh demoliranih napravah? Nevarno je.

NEŽA: Hvala za skrb. Ali to pomeni, da se počasi privajate na dejstvo, da ste moj oče?

JURIJ (*strogo*): Torej ste še vedno prepričani, da ste moja hči?

NEŽA: Ja, mama mi je to priznala, ko je bila v hudih bolečinah, ker je mislila, da bo umrla.

JURIJ (*sočutno*): Med porodom?

NEŽA: Imam dober spomin, ampak spet ne tako skrajno dobrega!

JURIJ: Oprostite. Neumnosti govorim. Nič čudnega. Pod stresom sem.

NEŽA (*dramatično*): To je bilo pred mamino operacijo. Operirali so ji žolčne kamne. (*Živahno.*) Enega mi je dala za spomin.

JURIJ: No, povejte že enkrat. Kje sva se zapletla vaša mama in jaz?

NEŽA: Ne vem točno, na neki zabavi. Ampak rekla je, da sta ga pred tem oba čezmerno cukala.

JURIJ: Ta podatek mi nič kaj prida ne pomaga pri spominjanju. V mladih letih sem rad popival in veseljačil. Kako je ime vaši mami?

NEŽA: Rozalija.

JURIJ: Aaaa... Rozi torej. Res sem poznal eno Rozalijo.

NEŽA: Vidim, da se vam je vtisnila v spomin.

JURIJ: Pogumna ženska. Lepo, da vas je obdržala. Matere so stebri slovenske družbe.

Neža se zahihita.

JURIJ: Kaj je tu smešno?

NEŽA: Nič. Govorite kot na televizijskem nastopu.

JURIJ: Če bi mi Rozalija povedala, bi pač odgovorno poskrbel za vaju. Pravzaprav sem se tudi za sterilizacijo odločil zato, ker sem maksimalno odgovoren mož.

NEŽA (*hudomušno*): Pohvalno. Niste kot nekateri, ki otroke trosijo naokoli kot spominke.

JURIJ: Otrok zagotovo ni spominek, ampak dosmrtna odgovornost. Še več, tudi posmrtna. Sem veren človek, veste. Ampak jaz sem se nadaljnjemu naraščaju odpovedal predvsem zato, da bi lažje služil domovini. Odgovornost in pika. To je bilo geslo moje prve politične kampanje. Še danes čuvam tisti plakat. Svetlo zeleno ozadje in moje globoke modro pepelnate oči. Jaz ne rabim nobenega tujega strokovnjaka za piar kot nekateri. Letos bom pri plakatih šel korak dlje. Slikal se bom prepoten in gol do pasu. Zraven bo pisalo Maratonec. In pika. Pika kot ločilo, razumete?

NEŽA: Kul ideja. Sploh, ker se pripravljate za maraton.

JURIJ: In ker maraton sovпада z volitvami, mi nihče ne bo mogel očitati nenaravne golote. Sprva sem razmišljal o geslu Gola resnica. Ampak, ker imamo v stranki par starih kozlov, ki jim ob samem omenjanju golote gredo lasje pokonci, sem se odločil za zmernejšo različico.

NEŽA: Torej... Kdaj bova naredila preizkus? Deenka in to.

JURIJ: Če želite biti prepričana, lahko čim prej opraviva vse nujne formalnosti. Kaj če bi se midva tikala?

NEŽA: Kar dajva.

JURIJ (*laskavo*): V tvojih očeh vidim sebe. Res si mi podobna.

NEŽA: Ne vem... Malo že mogoče.

JURIJ: Lahko mi rečeš oče.

NEŽA: Mi boste... mi boš zdaj dal tisti intervju, oče?

JURIJ (*jezno*): Saj sem ti lepo povedal! Nikoli ti ne bom dal intervjuja! Kaj se to pravi, da bi hči intervjuvala očeta za cajtnig! Nobene etike ne poznaš.

NEŽA: Okej, okej, razumem.

JURIJ: Pa si res poklicna novinarka?

NEŽA: Diplomirana.

JURIJ: Super. Imaš otroke?

NEŽA: Ne še.

JURIJ: Škoda. Dobro bi bilo, če bi imel vsaj enega vnuka.

NEŽA: Saj ga boš imel. Dala bom vse od sebe.

JURIJ: Bojim se, da je zaenkrat prepozno. Predvolilna kampanja se začne čez dva tedna.

NEŽA: Menda me ne boš izkoristil za kampanjo in potem odvrigel?

JURIJ: Kaj pa govoriš, trapa? Kri ni voda. Vsekakor bomo uredili, da bo vnuček nosil moj priimek, ko enkrat priveka na svet. Ti se lahko že zdaj preimenuješ v Sever.

NEŽA: Vse ob pravem času, oči.

JURIJ: Saj je že pravi čas! Čas, da dobim naslednika. Vse, kar imam, sem zgradil z lastnimi rokami. Zdaj se sprašujem, za koga.

NEŽA: Kaj pa tvoj sin, moj polbrat?

JURIJ: Ah, on hodi z neko Julijo, veš, ampak Julija ne more imeti otrok.

NEŽA: Saj lahko posvojita! Svet je velik! Številni otroci iz tretjega sveta so sirote! Afrika, Az...

JURIJ (*skoči ji v besedo*): Lahko posvojita prek mojega trupla!

NEŽA (*prestrašeno*): Imaš kaj proti posvojitvam?

JURIJ (*se umiri*): Kot sem že rekel, kri ni voda. Prav je, da ima slovenski otrok slovenske gene.

NEŽA: Si rasist ali kaj?

JURIJ: Sem realist. Afriškega otroka bo tu večji del leta zeblo, ker je navajen drugačnega podnebja. Otrok ni nikogaršnja pravica in sebično je odtrgati nedolžna bitjeca iz domačega okolja zgolj zato, ker sami nismo sposobni zaploditi lastnega naraščaja. In zakaj tega ne zmoremo? Ker so ženske postale možače in so se moški požensčili! Posledično so nam šle semenčice v bankrot! Za vse je kriv komunizem!

NEŽA: A veš, da si videti grozljiv, ko tako zavijaš z očmi! Res dobro igraš vlogo zadrtega konservativca.

JURIJ: Mogoče namiguješ, da se pretvarjam?

NEŽA: Mama pravi, da si bil nekoč komunist.

JURIJ: Najbrž ti je to rekla zgolj zato, da bi me kompromitirala v tvojih očeh.

Neža iz žepa potegne telefon.

NEŽA: Lahko zdaj vklopim telefon? Nujno moram sporočiti uredniku, da z intervjujem ne bo nič. Nagnal me bo zaradi tega, veš.

JURIJ: Nehaj se sekirat zaradi gnide. Ti boš kmalu odgovorna urednica.

NEŽA: Jaz?

JURIJ: Ja. Štartal bom z novim brezplačnikom. Sprva boš pisala pod psevdonimom, saj nočem, da ljudje opravljajo.

NEŽA: Že imam psevdonim.

JURIJ: Kateri pa?

NEŽA: Marjetica Cvet.

JURIJ: Saj ne bom izdajal cvetličarskega glasila! To bo politični tednik, ki bo spremenil razmerje političnih sil v državi. Apolonija Grom boš.

NEŽA: Kakor rečeš, oče. Apolonija Grom. Sliši se res respektabilno.

Neža pospravi v žep telefon. Jurij jo ganjeno gleda in jo nato silovito objame. Ona se zadovoljno stisne k njemu.

Tretji prizor

Luka in Eleonora prihajata iz grmovja in si popravljata oblačila. On jo nežno potreplja po zadnjici. Pri tem se previdno ozira okoli sebe.

LUKA: Mogoče ni dobro, da naju videvajo skupaj.

ELEONORA: Osebno ne vidim nobene potrebe po diskreciji.

LUKA: Predvsem nate mislim, ker si poročena.

ELEONORA: Ločila se bom.

LUKA (*osuplo*): Ne vem, če je to pametno.

ELEONORA: Kako to misliš?

LUKA: Tvoj Jurček naj mirno sodeluje s podžupanjo, medtem ko bova midva skupaj ustvarila najin fitnes. Kdo bo vse to sfinanciral, če ne on? Kaj ni boljše, da volk ostane sit in koza cela?

ELEONORA: Ne vem, kdo je tu volk, ampak koza sem nedvomno jaz.

LUKA: Ljubica, nehaj s samoponiževanjem. Zdaj, ko tako intenzivno delaš na sebi, moraš opustiti negativne miselne vzorce, ki kazijo tvojo samopodobo.

ELEONORA: Najela sem privatnega detektiva, ki je Juriju sledil. In več kaj? Poslal mi je čisto sveže slike Jureta, ki se točno tu nekje okoli objema z neko mladenko. Novinarko bojda. Ima najmanj dve ljubici. Vložila bom zahtevek za ločitev!

LUKA: V predvolilnem času je nujno, da se politiki zbližajo z novinarji. Naklonjenosti ne moreš vedno kupiti. Včasih je treba ...

ELEONORA (*zgroženo*): Smo tako daleč prišli? Nočem, da me vara za vsakim vogalom.

LUKA: Saj tudi ti njemu nisi ravno zvesta.

ELEONORA: Kako lahko rečeš kaj takega? Ti si zadnja oseba, od katere sem pričakovala tak očitek.

LUKA: Kaj te je naenkrat obsedlo, Eleonora? Namesto da bi uživala v tem, kar ti življenje ponuja ...

ELEONORA: Obtožil si me, da sem prešuštnica, in to ni res! Jaz se ne zapletam v cenene spolne aferice. Jaz sem se zapletla z moškim, ki mi je priznal, da me ljubi.

LUKA (*zbežano*): A tako? In kdo je ta tip?

ELEONORA: Ti!

LUKA (*šokirano*): V žaru strasti marsikaj rečemo, Eleonora. Pesniška svoboda in to. Besede so zgolj besede. Ne vem, zakaj se sploh obremenjuješ z besedami. Ljubi me, ne ljubi me. Samo dejanja štejejo.

ELEONORA: Jaz nisem nezvesta. Sem predvsem zvesta sama sebi.

LUKA: Se strinjam.

ELEONORA: Ko si mi maloprej rekel "Bodi zvesta sebi, Eleonora", sem vedela, da moram ... da moram ...

LUKA: ... da moraš sprostiti energijo skozi kanale, ki so se ti nenadoma odprli. V tem ni nič slabega. Vsi eksperimentiramo. Vsi hočemo odkriti, do kam sežejo naše meje.

ELEONORA: Jaz ne eksperimentiram, Luka, jaz se popolnoma predam. Grem do konca in naprej.

LUKA (*pomirjajoče*): Lepo je, če slediš svoji naravi in prepričanjem. Ampak ne pozabi, da si pri tem najpomembnejša ti. Jaz sem samo medij, skozi katerega ...

ELEONORA (*ga navdušeno prekine*): Najpomembnejša? Ti si prvi moški, ki mi je rekel, da sem zanj najpomembnejša!

LUKA (*previdno*): Zakaj sploh izgubljava čas za brezplodno besedičenje? Raje se osredotočiva na najine skupne načrte. Toliko lepega naju čaka, Eleonora.

ELEONORA: No ja ... en majhen problem je medtem nastal. Tisto parcelo, kjer naj bi gradila fitnes, namerava Jure prepisati na sina.

Luka je videti razočaran.

LUKA: Ta tvoj Darjan ne izgublja časa. Kdaj si to izvedela?

ELEONORA: Prejšnji teden.

LUKA: Prejšnji teden? A tako! Meni ni nič povedal.

ELEONORA (*presenečeno*): Kdo? Kdo ti ni nič povedal?

LUKA (*zbežano*): Ti. Mislim, ti mi nisi nič povedala.

ELEONORA: Nikar si s tem ne beli glave, ljubi.

LUKA: Imaš prav. Dokler ne začneva na novo, nama zadostuje majhna finančna injekcija za moj fitness v prestolnici. Nujno ga je treba posodobiti. Saj veš, konkurenca ne miruje in gradi vse bolj luksuzne telovadnice.

ELEONORA: Kaj nisi rekel, da je fitness nov?

LUKA: V tem poslu je treba vedno rasti in se prenavljati.

ELEONORA: Razumem. Hec je v tem, da je Jure nenadoma spraznil oba bančna računa.

LUKA: Ni možno, da ima poslovnež njegovega kalibra samo dva bančna računa.

ELEONORA: O mojih računih govorim! On je bil pooblaščen.

LUKA: Potemtakem ti sprazni njegove račune.

ELEONORA: Nimam pooblastil! Sploh pa ne vem veliko o tem, ker se zadnja leta nisem vtikala v posle. Ampak nič ne de. V mojih mišicah in žilah je zdaj nakopičena silna energija in zdi se mi, da bom naslednjih sto let lahko živela brez ficka, brez vsega pravzaprav. Zdaj, ko si mi odprl oči in sem postala delček neskončne vesoljske energije, si želim samo naprej. Teciva, ljubi, teciva!

Eleonora steče z odra, Luka odhaja za njo povsem potr in obupan.

Četrty prizor

Lojze naklada les na kup. Od naprave za trebušnjake ni ostalo nič, vse je posekal. Prihaja Jurij in telefonira. Lojze ga kljubovalno gleda.

JURIJ: Lojze? Kaj počneš? Uničil si občinsko opremo za rekreacijsko os. Končal boš v kehi.

LOJZE: A tako? Upam, da bova ždela v isti celici. Marsikaj si imava za povedat.

JURIJ (*telefonira*): Župan Sever tukaj. Komandirja mi daj! Prav, naj me nemudoma pokliče, ko se vrne.

LOJZE: Ne boš me več ustrahoval! To je moja zemlja in noben policist me ne bo podil z moje zemlje. Dovolj smo pretrpeli pod rdečim terorjem.

JURIJ: Lojze, sem mar jaz rdeč? Saj ti sodiš v moje volilno telo! Se bova že zmenila, če boš razumen.

LOJZE: Stokrat sem te klical zaradi nove pogodbe, ti pa nič. Za tisti drobiž se ne grem več.

JURIJ: Prav, naprave bomo preselili na občinsko zemljo in pika. Ampak potem ne boš prejemal nobenega nadomestila več. In storjeno škodo na napravah boš moral poravnati.

LOJZE: Kakšno škodo! Poslal ti bom račun za odstranitev protizakonitih telovadnih naprav na moji zemlji. In ta bo kar zasoljen, več.

JURIJ: Občina ne more vandalom plačati rušilnih dejanj! Poglej, vse si razdejal.

Jurij z rokami patetično pokaže na razdejanje.

LOJZE: Za nekdanjo oblast sem bil kulak, za današnjo pa vandal. Hvala lepa za tako demokracijo. Lahko bi te dal v časopis, več.

JURIJ: Kaj boš s časopisom? Mediji me imajo radi, bralci tudi, ne bodo ti verjeli.

LOJZE: Ne vem, če si res tako zelo priljubljen, kot si domišljaš! Slišal sem celo, da nate pripravljajo atentat.

JURIJ: Atentat? Kdo?

LOJZE: Ne poznam jih po imenu. Nagovarjali so me, naj te obglavim. Neka ženska.

Lojze pomaha s sekiro.

JURIJ (*radovedno*): Mene? Res? Koliko ti je ponujala? Deset tisoč?

LOJZE: Ne. Mislila je, da te bom zastonj. Iz maščevanja.

JURIJ: Zastonj? Potem je amaterka. Profesionalci imajo tarifo deset tisoč.

LOJZE: Si se pozanimal, kaj?

JURIJ: Pet plačajo prej, pet potem.

LOJZE: Ni malo.

JURIJ: Se ti zdi?

LOJZE: Tebi ne?

JURIJ: Si zainteresiran?

LOJZE: Da bi obglavljal ljudi?

JURIJ: Nisem tako mislil. Ampak, recimo ... nesreča med sečnjo. Smreka pade na žensko in ...

LOJZE: Na katero žensko?

JURIJ: Mojo ženo, na primer.

LOJZE: Tvojo?

JURIJ: Hecam se. Govorim teoretično.

LOJZE: Bab ne bi rad pobijal. Saj ne, da si ne zaslužijo, ampak tako sem vzgojen. Kakšno klofuto jim že primažem. To je tudi vse.

JURIJ: Kaj če bi te lastna žena varala? Če bi ti grozila, da se bo ločila in ti pobrala hišo?

LOJZE: Hiša je itak njena.

JURIJ: Ampak če ti nekdo, recimo, plača petnajst tisoč?

LOJZE: Da ubijem svojo ženo?

JURIJ: Ne tvojo!

LOJZE: Čigavo pa?

JURIJ (*naveličano*): Pozabi. No, oglasi se pri meni prihodnji teden, da se zmeniva glede nove pogodbe.

LOJZE: Res?

JURIJ: Jasno.

LOJZE: In ne bo mi treba plačati škode za uničene naprave?

JURIJ: Seveda ne. Bomo rekli, da so jih uniči sindikalisti ali protestniki! Zadnje čase neki zblojeni tipi protestirajo po mestu. Torej, dobiš novo pogodbo, ampak prisegel boš, da so name pripravljali atentat. Drugače ne bo posla!

Juriju zvoni telefon. Jurij se oglašča.

JURIJ: Halo, Štefan! Hvala, da si poklical. Ja, tu na rekreacijski osi so nam huligani uničili naprave za fitness v naravi. Ne vem, kdo, morebiti celo

levičarski aktivisti, ker sem jim prepovedal parado ponosa. Zapisnik bo treba naredit, da lahko v občini upravičim stroške za popravilo. Potem greva na kosilo k Francetu. Stokrat hvala. Pa še Izidor Duh te pozdravlja, veš. Ne, ni mu hudega. Nekaj starih znancev iz poboljševalnice je srečal v kehi. Sploh pa ga bodo kmalu preselili v ta hudo udoben zapor odprtega tipa. Nov avto kupuje, veš. Ima pet let starega terenca, pred zaporom pa parkirajo same super nove mrcine, pa ga je sram, da ne bo na nivoju. Ajd, čav!

Jurij neha govoriti. Lojze ga topo gleda.

JURIJ (*Lojzetu*): Imej se in se čim prej oglasi, obvezno pred volitvami!

LOJZE: Zahtevam trikrat večje nadomestilo kot doslej!

JURIJ: Občina nima toliko denarja. Nadomestilo ti bom zvišal za dvajset odstotkov. Za pribitek lahko občina ugodno odkupi tisto tvojo ničvredno parcelo na Zajčjem hribu. Itak je na območju krajinskega parka in z njo ne boš mogel početi nič pametnega.

LOJZE: Koliko mi boš plačal zanjo?

JURIJ (*po krajšem razmisleku*): Tri evre kvadrat.

LOJZE: Velja. S to zemljo imam same stroške.

JURIJ (*ponosno*): Dober posel si sklenil, Lojze! Ko podpiševa papirje, se bova slikala za naslovko občinskega glasila, kako si seževa v roke ob otvoritvi nove rekreacijske transverzale! Vsemogočni župan in preprosti kmet! Postavili bomo nove in sodobnejše kovinske naprave, ki bodo neuničljive. Potem se bova zmenila o podrobnostih atentata. Potrdil boš, da si slišal za zaroto proti meni.

LOJZE: V nobeno zaroto me ne boš tlačil!

JURIJ: Atentat je prestižna reč, štekaš? S predvolilno kampanjo v senci atentata nase se bom postavil ob bok nekaterim znanim svetovnim politikom. S prestolonaslednikom Ferdinandom in s Kennedyjem na primer! Nič ne pripomore bolj k politikovi karizmi kot odmeven atentat!

LOJZE: Odmisli atentat. Samo svoj denar hočem.

JURIJ: Ga dobiš, obljubil sem. Kdaj je sploh Jurij Sever prelomil obljubo?

Lojze sumničavo zmajuje z glavo, Jurij ga potreplja po hrbtu in zadovoljno steče stran.

Peti prizor

Sredi gozda. Darjan se vozi na gorskem kolesu in telefonira.

DARJAN: Če ti pravim, da nisem hud. Saj razumem. Ej, Luka, me veseli, da si o vsem trezno razmislil. Torej sva par? Kul.

Pot mu prekriža Neža, ki dokaj hitro teče.

DARJAN: Hej, to sem jaz. Kam se vam mudi?

NEŽA: Kaj niso tu kolesa prepovedana?

DARJAN: Nikjer nič ne piše. Zelo ste zadihani. Pazite, da ne boste spet omedleli.

Neža se ustavi, Darjan se ji približa.

DARJAN: Se me še bojite? Še vedno mislite, da sem posiljevalec?

NEŽA: Ne. Pravzaprav sem srečala tistega moža s sekiro.

DARJAN: Je nevaren?

NEŽA: Ne. Le kmet je.

DARJAN: Torej zdaj veste, da si nisem nič izmislil.

NEŽA: Zdaj razumem. Vi ste v redu mladi mož. Ne vem, zakaj ste mi zadnjič zatajili, da ste županov sin. Malo sem vas poguglala, veste.

DARJAN: Težko je živeti v senci znane osebnosti. Poskušam stopiti na lastne noge. Cenim svojo neodvisnost.

NEŽA: Pravilno. No, adijo, lep dan še naprej.

DARJAN: Kam se vam mudi?

NEŽA: Sestanek imam.

DARJAN: Zelo ste skrivnostni. Kako pa vam gre zadnje čase? Poslovno, mislim.

NEŽA: Kaj vas to briga?

DARJAN: Zadnjič ste omenili, da imate finančne težave.

NEŽA (*samozavestno*): Zgolj kratkoročne.

DARJAN: Imam delo za vas, če hočete.

NEŽA: Kakšno delo?

DARJAN: Stiki z javnostjo. Oziroma nekaj podobnega.

NEŽA: Koliko plačujete?

DARJAN: Od 50 evrov na uro navzgor. Odvisno od uspešnosti.

NEŽA (*neučakano*): Velja. Kaj naj bi počela?

DARJAN: Spremljevalka boste.

NEŽA: S prostitucijo se že ne bom ukvarjala.

DARJAN: Narobe ste me razumeli. Bili bi moja spremljevalka.

NEŽA: Kam naj bi vas spremljala? Bova šla skupaj na družabne dogodke ali kaj podobnega?

DARJAN: Tako je. Pred volitvami ima oče razne sprejeme in tiskovke. Predstavili se boste kot medijska psihologinja.

NEŽA: Ne morem, če sem pač novinarka!

DARJAN: Saj nihče ni slišal za vas! Boste tisto, kar plačnik reče! Jaz bom zraven, vi pa boste moja spremljevalka Julija.

NEŽA: Ne razumem. Zakaj prava Julija ne gre z vami?

DARJAN: Kakšna prava Julija?

NEŽA: Tista, ki ne more zanositi.

DARJAN: O čem sploh nakladate? Najin odnos bo čisto profesionalen! Zanositev ni vključena. Ne potrebujem nadomestne maternice. Zgolj spremstvo. Včasih vas bom objel.

NEŽA: Kaj pa poljubljanje? Sezona gripe je pred vrati, ne bi se rada česa nalezla.

DARJAN: Ne bom vas poljubljal. Navzven naj bi bila videti kot fant in punca. Lahko vam takoj plačam avans. Dvesto evrov?

Darjan ji pomoli bankovce. Neža je osupla.

NEŽA: Če prav razumem, želite, da jaz igram vlogo vaše punce Julije.

DARJAN: Točno to. Hitro ste dojeli.

NEŽA: Ampak zakaj? Zato ker prava Julija ni fotogenična ali kaj?

DARJAN: Recimo.

NEŽA: Sem ji sploh podobna?

DARJAN: Zelo.

NEŽA: Ampak ... Se Julija s tem strinja?

DARJAN: Se.

NEŽA: In se moj oče s tem strinja?

DARJAN: Kakšno zvezo ima s tem vaš oče?

NEŽA: Mislim, je vaš oče seznanjen s to igrico?

DARJAN: Kajpada. Tudi on se bo pretvarjal.

NEŽA: Zakaj?

DARJAN: Preveč sprašujete.

Neža maje z glavo, nato vzame denar.

NEŽA: Hvala.

DARJAN: Ni za kaj. Poslej se bova tikala, če se strinjate. Še eno slikico naredim!

Darjan vzame telefon, objame Julijo in poslika sebe in njo.

Po dvorani se podita Luka in Eleonora. On je gol do pasu, ona drži v roki njegovo majico in maha z njo.

LUKA: Eleonora, počakaj no ...

ELEONORA (*koketno*): Ujemi me, če moreš.

LUKA: Bodi no resna, vrni mi majico. Ne morem takšen v mesto.

ELEONORA (*vpije*): Česa se sramuješ, Lukec?

Eleonora opazi Darjana in Nežo in nenadoma pozabi na Luko. Priteče

do Darjana, ki Neži kaže slike, ki jih je ravnokar posnel. Luka v zadregi zbeži.

ELEONORA (*razkačeno*): Ti! Ti! Prasec! Izogibaš se me in se sploh ne oglašáš na telefon!

Eleonora vrže na tla Lukovo majico in nenadoma začne izvajati body combat. Visoko dviguje noge, simulira, da ga je z nogo brcnila v trebuh. Darjan je sprva zbežan, nato se ji pridruži in tudi izvaja podobne vaje. Neža stopi za Darjanov hrbet in se še sama sramežljivo vključi v vadbo.

DARJAN (*presenečeno*): Obvladaš body combat, mami. Kdo te je naučil?

Eleonora postaja vse bolj napadalna.

ELEONORA: Moj osebni trener, kdo drug! To ti je za parcelo, ki si mi jo ukradel! In to, ker se družiš z očetovo priležnico. (*Neži.*) Kaj je, candra, tudi s teboj bom obračunala, le počakaj!

NEŽA: Kako si drznete! Sploh me ne poznate!

ELEONORA: A da ne? Korpus delikti imam! Fotografijo od privatnega detektiva! Kuševala si mojega Jureta! Zdaj se še skrivaš za hrbtom mojega nedozorelega, izdajalskega otroka, večnega Petra Pana! Kačo sem gojila na prsih. Kačo! (*Darjanu.*) Z očetom si se spajdašil in me hočeta oskubiti in oropati za parcelo. Pa še novo mamico si si omislil, ha? In to mlajšo od sebe! (*Neži.*) Ga boš posvojila, pocestnica?

DARJAN: Kakšna mamica? Se ti blede? Ti si moja edina mama! To pa je ... Julija.

ELEONORA: Lažeš kot pes teče! (*Neži.*) Ti tudi! Ampak veš, sine, Juriju sem povedala vse o tebi! Vse! Ko sem zvedela, da si mi ukradel parcelo ...

DARJAN: Nič ti nisem ukradel. To s parcelo je bila očetova ideja.

Neža še vedno vadi v ozadju, na varni razdalji.

NEŽA: Parcela ni razlog za prepir. Raje umirita žogo.

Eleonora med vadbo naredi nekaj korakov proti njej, Neža se spet skrrije za Darjanov hrbet.

ELEONORA: Molči, priležnica, kaj pa ti veš? Moža si mi speljala in še sina zmešala. (*Darjanu.*)

NEŽA: On je ... on je ... moj oče!

ELEONORA: Zapri gobec, cipa! Moj sin je tvoj oče? Ti si čisto zblojena, frčafela!

Eleonora preneha vaditi, dvigne Lukovo majico s tal in si začne brisati pot. Darjan strmi v majico. Približa se materi, ji iztrga majico iz rok in si jo pazljivo ogleduje.

DARJAN: Kaj počneš s to majico, mama? Kje si jo našla?

ELEONORA: Našla? To je Lukova majica.

DARJAN: Saj. Kako pa to veš? Si stikala po najinem stanovanju? Od kod poznaš Luko Narobeta?

ELEONORA: Kaj te briga!

DARJAN: Pa še kako me je briga! To je majica mojega fanta! Unikatna je, sam sem mu jo podaril!

ELEONORA: To ni majica tvojega, ampak mojega fanta, judež! Z njegovo pomočjo sem premagala sebe in odkrila, do kam sežejo moje meje.

DARJAN: Pa to ni res! Trosiš iste fraze kot on! Ti je spral možgane ali kaj?

ELEONORA: Luka je moj ... guru.

NEŽA: Nehajta se že enkrat prerekati okoli tega tipa, ko je očitno, da sedi na dveh stolih.

DARJAN (*materi*): Ali ti sploh kaj štekaš? Z mojim fantom si se spečala. Pa to je višek!

Eleonora se ozira okoli sebe.

ELEONORA: Luka? Luka, kje si? Kam je šel?

NEŽA: Izginil je kot kafra.

ELEONORA (*Darjanu*): Luka je tvoj fant? Kako je to možno? Je biseksualen ali kaj?

NEŽA: Darjan! Pa kaj ne rečeš, da si gej! Zdaj razumem, zakaj potrebuješ Julijo. Za krinko! Neobstoječo Julijo! Grdo si me izkoristil, mene, svojo sestro!

Eleonora spet začne z body combatom, približuje se Neži in jo skuša zadeti, sprva z rokami, nato z nogami. Darjan hoče zadržati Eleonoro, ampak mu ne uspe, ker ga ona odrine z vso silo. Neža se umika pred napadalno Eleonoro, histerično poskakuje in nenadoma omedli. Eleonora osupne in strmi vanjo. Darjan se približa Neži, ki negibno leži na tleh, in počepne.

ELEONORA (*obupano*): Ubila sem jo! Kako je to možno? Še dotaknila se je nisem. Zgolj z močjo energije. Luka je imel prav. Ko se enkrat naučiš obvladati svojo skrito notranjo energijo, postane ta močno orožje. Morilsko pravzaprav. Na pomooč! Luuka! Luuka!

Eleonora se ozira naokoli. Darjan vstane, objame Eleonoro in jo potolaži.

DARJAN: Pomiri se, mami. Ne bo ji hudega. Jo bom že jaz porihtal.

Darjan spet počepne k Neži.

ELEONORA: Močno se ji je bledlo. Najprej je trdila, da si njen oče, potem njen brat! Punca zanesljivo ni zdrava.

Eleonora v rokah drži Lukovo majico, jo močno stiska in drgeta.

ELEONORA: Kaj če bi ... če bi jo zadušila z Lukovo majico in krivdo zvalila nanj? Če se znebimo teh dveh spolnih iztirjencev, bomo po volitvah vsi trije spet zaživel kot zgledna slovenska družina. (*Vzneseno.*) Oče, ti in jaz. Kot v dobrih, starih časih. Kaj praviš, sine?

Darjan maje z glavo v znak negodovanja, ji vzame majico iz rok, jo odvrže daleč stran in začne oživljati Nežo. Svoje ustnice pritisne na njene. Eleonora ga zbegano gleda.

ELEONORA: Križana gora! Tudi ti si biseksualen!

Prihaja Zbor in občinstvu zakrije pogled na Eleonoro, Nežo in Darjana. Zboristi telovadijo in mehanično recitirajo. V ozadju je vidno, da se pripravlja nevihta. Po nebu švigajo strele.

VODJA: Še čevelj se ne obuje.

ZBOR: Brez muje, brez muje.
Stres preženi z redno vajo,
saj se obrestuje!

VODJA: Sodobna družina je disfunkcionalna.

GOSPA: Žena nima časa zase!

GOSPOD: Mož nima časa zanjo!

MLADENIČ: Staršem zmanjka časa za otroke!

DEKLE: Otroci imajo preveč časa za vse!

VODJA: Zato pijejo, kadijo in se ne učijo.

ZBOR: Družina, družina, družina!
Disfunkcija! Disfunkcija!

VODJA: Zato delajmo na sebi!

Vodja z rokami spodbuja zbor, naj nadaljuje.

ZBOR: Biceps, triceps kvadriceps!
Delajmo na sebi! Delajmo na sebi!

Šesti prizor

Klop pod lipo. Stemnilo se je. Piha veter. Grmi, bliskajo strele. Nevihta se bliža. Jurij sedi kot kip. Hkrati se oglašujeta njegova mobilna telefona. On ne odgovarja na klice. Sedi vzravnano, brezizraznega obraza, toda njegove mišice so napete. V polni telovadni opremi je, zdi se, kot da pozira za nekega namišljenega fotografa.

Sedmi prizor

Noč v gozdu. Naokoli tavajo Luka, Neža, Eleonora in Darjan, vsak govori v svoj telefon. Slišimo jih izmenično. Njihovi glasovi zelo odmevajo v nočni tišini. Vsak od njih ima čelno svetilko na glavi. Ko določena oseba govori, prehaja v prvi plan, ostali krožijo v ozadju in se nikoli ne srečajo.

V ospredju je Eleonora, ki telefonira.

ELEONORA: Kakšen balon, Jure? Kaj pa govoriš? Od kdaj se ukvarjamo z balonarstvom? Ne, nič te ne razumem. Saj, verjamem, da je balon počil, ampak kateri? Kje si? Jure, ljubi, si pijan? (*Pavza.*) Kako vse

izgubil? A da so ničvredne? Prav vse delnice? Ljubi, vem, da je kriza, ampak toliko kriz smo dali skozi, ti in jaz. Se spomniš najine prve zakonske krize na vikendu, ko sem vate zalučala melancan? Nehaj vpit name, kaj ti pa je? Vem, ljubi, da je to čisto druge sorte kriza ...

Eleonora utihne in se oddalji, v ospredje prihaja Luka.

LUKA: Kako ne razumeš, Darjan? Postavila me je pred zid. Kaj naj? Iz rešpekta sem se ji prepustil! Iz spoštovanja do tvoje matere! Kakor koli, recimo temu spodleteli eksperiment. Še vedno lahko začneva znova. Kaj mi zdaj tveziš o bankah in svetovnih borzah! Jaz ti govorim o nama, Darjan. Če midva drživa skupaj, bova zmagala. Saj ti je, konec koncev, oče prepisal tisto gromozansko parcelo. Če je podjetje propadlo, so nepremičnine preživele. To je dobra osnova za naju, zgolj materialna seveda, ampak na njej bova zgradila novo, trdnejše partnerstvo.

Lukov glas utihne, zdaj v ospredje prihaja Neža.

NEŽA (*joka v telefon*): Zakaj se ne oglasiš, oči? Ukrepati moraš. Zarubili so mi računalnik in skoraj vsa oblačila, ker nisem plačala 300 evrov davka. Sramota! Samo en opomin so poslali, pa še tega nisem prevzela. Roparji! Saj računalnik stane 500 evrov! In moje nove kavbojke 170. To ni fer. Šla bom v osebni tečaj! Ubila se bom in potem ne bo nič iz deenkaja in nič iz tvojega vnuka in tvoje družinsko deblo bo postalo štor! Oči, ful te potrebujem! Oglasi se!

Nežin glas utihne, ona se umakne, v ospredje prihaja Darjan.

DARJAN (*nejeverno*): Kaj se to pravi, vse izgubil? Kakšna hipoteka? Tudi hiša in vikend? Saj to ne more biti, res, mama. Kje pa je oče? Morava ga najti. Ne se bat. Nič si ne bo naredil. Veš, da pred volitvami ne mara negativne reklame. Sploh, ker je tako neučakan glede maratona. Ne joči, mama. Ne bo se ubil ne zdaj ne pozneje. Ima debelo kožo. Razumem, seveda razumem, kaj pomeni bankrot, ampak ... Okej, ne panicirat zdaj.

Darjan se umakne, v ospredju telefonira Neža.

NEŽA (*odločno*): Jaz, jaz sem njegova nezakonska hči ... Ja, napisala bom izpoved za petkovo prilogo. V nadaljevanjih. V obliki dnevnika. Kako se

je vse razpletalo: od moje prve pobude do njegovega priznanja, da je res spal z mojo mamo. Bomo objavili izvide deenakaja. Test očetovstva čez celo stran, da ne bo nikakršnih dvomov. Ne verjameš mi? Prav, lahko dobiš navaden intervju s Severjem. Ja, seveda bo privolil. Saj sem mu hči. Zelo je navezan name, veš. Kri ni voda. Dobiš pojutrišnjem za tisoč evrov avansa. Ali plačaj takoj ali pa grem h konkurenci! In računalnik mi priskrbi, ker so mi mojega zarubili dacarji. Pojma nimam, zakaj! To je vse v zvezi z mojim očetom. Ena sama zarota. Politično naju preganjajo!

Ko opazi, da dežuje, si Neža s kapuco pokrije glavo in odide. V ospredju se postavi Luka. Med telefoniranjem počasi hodi vzvratno, dokler ne izgine v ozadju. Občasno si briše nadležne kaplje dežja z obraza.

LUKA (*telefonira svečano in tolažilno*): Bodi pogumna, ljubica. S teboj bom. Vedno ... kar koli se zgodi. Boš začutila mojo energijo, kjer koli že boš. (*Ogorčeno.*) Srečala? Zakaj bi se srečala? Kaj imaš od tega, Eleonora? Stvari v tvojem kompliciranem in s skrajnimi čustvi nabitem svetu bi samo še dodatno zapletel. Ti me ne potrebuješ kot fizično osebo, ampak zgolj kot medij, ljuba Eleonora. Na daljavo bo najina komunikacija očiščena balasta cenenosti in banalnosti. Kdor teži k perfekcionizmu, je obsojen na večna razhajanja in odhajanja. Tako tudi jaz zdaj odhajam ... pravzaprav ne odhajam, le prehajam iz ene ravni v drugo. Zgolj menjavam agregatno stanje. Drobim se, pretakam in razblinjam in že me ni več ...

Lukov glas je vse tišji, odide.

Osmi prizor

Klop pod lipo. Dežuje. Pred klopjo stoji zbor brez Vodje. Vsi so mokri in utrujeni, a kljub temu ubrano izvajajo "čiščenje čevljev".

GOSPA IN DEKLE (*skupaj*): Recesija, depresija, recesija, depresija!

GOSPOD IN MLADENIČ (*skupaj*): Obup, brezup. Obup, brezup!

GOSPA IN DEKLE (*skupaj*): Recesija, depresija, recesija, depresija!

GOSPOD IN MLADENIČ (*skupaj*): Obup, brezup. Obup, brezup!

Prihaja Vodja, vsem razdeli pisane dežnike. Delajo vaje v stilu mažoret, najprej z zaprtimi dežniki, nato jih odprejo in vrtijo pred seboj.

VODJA: Delamo na sebi!

MLADENIČ: Motivacija!

GOSPA: Perfekcija!

GOSPOD: Komunikacija!

DEKLE: Masturbacija!

VODJA: Delamo na sebi!

DEKLE: Vizija!

MLADENIČ: Demokracija!

GOSPOD: Utopija!

GOSPA: Hipokrizija!

Ko Zbor z dežniki odide, vidimo Jurija, ki sedi na klopi. Čisto premočen je. Njegova telefona se nenehno oglašata, prepletajo se razne melodije. Z rokami si je zatisnil ušesa.

Prihaja Neža, vsa zasopla in mokra. Ima naglavno svetilko. Naenkrat v temi opazi Jurija.

NEŽA (*polna upanja*): Si to ti? Oči?

JURIJ: Si to ti, Neja?

NEŽA: Neža.

JURIJ: Tako je, Neža.

NEŽA: Končno! Veš, koliko časa sem te iskala! Zakaj se mi ne oglasiš na telefon?

JURIJ (*obupano*): Kar naenkrat sem tako zelo sam.

NEŽA: Jaz sem tu. Ne skrbi.

JURIJ: Vsi so me zapustili! Tista moja nezvesta, dvolična, stremuška, pokvarjena ...

NEŽA: Kaj te briga za ženo! Skoraj me je prebutala. Ko sem se pretvarjala, da sem omedlela, je tvojega sina nagovarjala, naj me zadavi. Nobena dama ni, ti pa si tak fin gospod.

JURIJ: Ne govorim o ženi! Ljubica me je zapustila. Ko je zvedela, da sem ob bogastvo, se je potuhnila. Zame je trenutno nedosegljiva. Dvanajst let sva bila skupaj, si misliš?

NEŽA: Dvanajst let? Kaj ni to malo predolgo za ljubico?

Neža se usede zraven njega.

JURIJ: Sicer je bila fina gospa, ki je razumela moje potrebe. Gromozansko se je zapufala. Nov avto, bazen v hiši, jacuzzi, želela je življenje na visoki nogi. Računala je, da se bom preselil k njej in da bom vse to poplačal. Zdaj, ko sem revež, me ne povoha več.

NEŽA: Revež? Ampak nisi čisto zares revež, kajne? Kaj niso pred kratkim pisali, da imaš dva ducata podjetij?

Jurij naveličano odmahne z roko.

JURIJ: Ah, to! Večino sem zaprl, kakor hitro sem jih odprl.

NEŽA: Ampak kakšno zlato palico že imaš skrito v žimnici? Ali nekaj malega keša za črne dni?

JURIJ (*vzdihne*): Ko poplačam advokate in priče, mi ne bo ostalo nič.

NEŽA: Je priče treba plačati? Kaj ni pričanje na sodišču zastonj?

JURIJ: Ah, ti moja čudovita, naivna deklica! Zdaj si mi samo še ti ostala.

NEŽA (*moleduje*): Oči, res nujno potrebujem intervju s teboj. Zarubili so mi računalnik, davkarija me preganja.

JURIJ: Tebe tudi? Zanimivo.

NEŽA: Res ne bi imel kaj gotovine pri roki? Dva stotaka ali tri za začetek.

JURIJ: Jaz poslujem samo s karticami. Zlatimi in platinastimi.

NEŽA: No, prav, pa greva do bankomata.

Zvoni Jurijev telefon. Jurij gleda v zaslon, oglasi se.

JURIJ: Kaj bo dobrega, Štefan? Nalog? Za pridržanje? Koliko lahko zavlačuješ? Razumem. Saj, to je bolno! Prav. Bom.

JURIJ (*Neži*): Sam šef policije me je opozoril, da me bodo aretirali.

NEŽA: Do bankomata vseeno lahko skočiva?

JURIJA: Kaj ti pa je? Povsod me iščejo.

NEŽA: Mi vsaj posodiš svojo bančno kartico?

JURIJ: Nič ne moreš z mojo kartico, sem v debelem minusu.

NEŽA: Bi mi potem vsaj dal intervju? Zdaj? Diktafon imam pri sebi. Povej mi vse! Odleglo ti bo, ko boš priznal vse svoje grehe!

JURIJ: Saj nisem nič kriv. Politično me hočejo dotolči pred volitvami. Imaš ti kakšen keš pri sebi? Rabim ga za taksi.

Neža brska po žepih in potegne dva kovanca.

JURIJ: Ne bo dovolj! Daj mi še svojo bančno kartico!

NEŽA: Ves čas ti dopovedujem, da je moja kartica blokirana!

JURIJ: Kako si tako nepreudarna? Zdela si se mi čisto v redu mlada punca. Ženske morate biti varčne in previdne. Samo moški smo rojeni za tveganja in podvige!

NEŽA: Če mi daš intervju, bom takoj dobila tisoč evrov od urednika. No, mogoče. Petsto tebi, petsto meni, prav?

JURIJ: Noben intervju ne pride v poštev.

NEŽA: Ampak, oči, kaj bova potem?

JURIJ: Kaj pa vem, ti si moja hči in tvoja dolžnost je, da mi pomagaš. Šla boš z menoj. Nekaj boš podpisala.

NEŽA (*prestrašeno*): Ničesar ne bom podpisovala.

JURIJ: A tako? Nočeš ubogati očeta?

NEŽA: Saj sploh nisva opravila preizkus deenkaja.

JURIJ: Vztrajam, da ga opraviva že jutri navsezgodaj. Imam prijatelja na inštitutu. Šla bova čez vrsto.

NEŽA: Kakšen smisel ima to zdaj?

JURIJ: Si moja hči ali ne?

NEŽA: Že, ampak to mi samo škodi.

JURIJ: Še testa nisva naredila, a se že kažeš v skrajno sebični luči.

NEŽA: Sam si rekel, naj bom previdna. Raje počakajva, da se situacija umiri.

JURIJ: Če nočeš ti, bom jaz šel sam na inštitut. Kri ni voda!

Čvrsto jo objame.

NEŽA: Kaj počneš?

JURIJ: Ne bom šel v arest brez upanja na naslednika. Sin me je globoko razočaral, ti si edina, ki lahko podaljšaš moj rod. Samo tvoj deenaka potrebujem, vzorec tvoje slin in vse bo jasno!

Neža ga odriva, vstane in zbeži nekaj metrov stran.

NEŽA (*na robu joka*): Nobene slin ti ne dam!

JURIJ: Saj se itak ves čas sliniš okoli mene!

NEŽA: Nočem slišati za noben deenka. Dosti imam svojih dolgov, ne bom prevzela še tvojih!

JURIJ (*besno*): Sodno te bom preganjal in dokazal, da si moja hči! Skrbela boš zame na stara leta in mi rodila šest vnukov! Nihče nekaznovano ne izda Jurija Severja.

Neža se v zadregi umika, Jurijev telefon spet zazvoni, Jurij se zmede in ona nenadoma pobegne.

NEŽA (*kriči od daleč*): Nočem te videti nikoli več! Če me boš iskal, bom zahtevala prepoved približevanja. Zbogom, oči!

Deveti prizor

Nov dan je. V ozadju je vidna mavrica. Darjan in Jurij tečeta po gozdu.

JURIJ: A veš, da se mi pozna, da dolgo nisem tekel. Stavim, da bom fasal muskelfiber. Kdo bi si mislil, da bova skupaj trenirala za maraton!

DARJAN (*zeha*): In to navsezgodaj! Ne vem, če sem sploh kdaj v življenju vstal ob petih.

JURIJ: Vse je enkrat prvič, sine.

DARJAN: Novinarji ti res ne dajo več niti minute miru. Kmalu boš moral teči sredi noči.

JURIJ: Tako je pač. So me že večkrat odpisali, a jaz sem vedno znova vstal iz pepela.

DARJAN: Občudujem te, oče. Čez noč si izgubil bogastvo, a ti nič ne pride do živega.

JURIJ: Poskrbel sem za skromno rezervo za črne dni, veš.

DARJAN: Aja? Kako?

JURIJ: Vse boš zvedel ob pravem času.

DARJAN: Mamo je skoraj kap, ko so te odpeljali v zapor.

JURIJ: Ni mi bilo hudega tistih par dni. Izidor je v kehi že drugo leto, pa mu nič ne manjka. Tam vodi prostovoljni golf krožek in dobro služi.

DARJAN: V zaporu dobi honorar za to?

JURIJ: Mu pač plačujejo na roko.

DARJAN: Kdo? Uprava?

JURIJ: Sojetniki. Kar nekaj je takih, ki imajo veliko pod palcem, ampak premalo delajo na piljenju imidža in socializaciji.

DARJAN: Ne me basat!

JURIJ: In to ni vse. Izidorjev projekt športne resocializacije zapornikov je tako uspešen, da bo na račun njega država črpala denar iz skladov Evropske unije. To je demokracija!

DARJAN: Kaj pa tvoj primer? Misliš, da ti bodo kaj naprtili?

JURIJ (*samozavestno*): Čist sem kot solza sine! Zaman me blatijo. Vmes bom imel dovolj časa, da konsolidiram posle.

Jurij pride do roba odra in se usede ter binglja z nogami. Darjan se usede zraven njega.

DARJAN: Kakšne posle?

JURIJ: Boš vse zvedel ... ob pravem času. Najpomembnejše je, da imam sina ob sebi.

DARJAN: Kaj naj rečem! Prijetno si me presenetil, oče. Glede na tvoja konservativna stališča si nikoli ne bi mislil, da boš obrnil ploščo in me sprejel takšnega, kot sem.

JURIJ: Kdo boljše od mene razume človeško naravo? Ljudje se ne spremenijo čez noč. Rodijo se pač takšni, kakršni so.

DARJAN: Logično. Za to niso nič krivi.

JURIJ: Točno tako. Kako se že reče? Ljubezen je ena sama, kajne?

DARJAN: Bo že držalo.

JURIJ: Odkrito ti povem, da nimam nič proti, če ljubiš fanta.

DARJAN: Res ne?

JURIJ: Res! Ampak tvoja mama mi je povedala, da si se zapletel z nekim malopridnežem. Štefanu sem rekel, naj ga privede in preveri.

DARJAN: Kateremu Štefanu?

JURIJ: Komandirju policije. Ta tvoj Luka sicer nima policijske kartoteke in mu zato ni nič mogel obesiti. Tip je gobezdač in bedak. Važič brez

kritja. Ga boš moral dati na čevelj in to pod nujno, če tega že nisi naredil. Jaz bom našel pravega moškega zate.

DARJAN: Ti?

JURIJ: Kajpada! Se spomniš Gregorja Duha?

DARJAN: Ne.

JURIJ: To je sin Izidorja Duha.

DAJAN: Kaj ni Izidor tvoj največji sovražnik?

JURIJ: Davno je to bilo. Zadnje čase sva se, kako naj rečem, uskladila in zbližala. Večkrat ga obiščem v zaporu. Njegov Grega je fejest fant iz dobre družine. Diplomirani menedžer.

DARJAN: Kaj ni pisalo, da mu je oče pomagal ponarediti diplomo?

JURIJ (*potrpežljivo*): Ni treba verjeti vsega, kar pišejo slovenski mediji. Torej, Grega Duh je fant, ki ima veliko skupnega s teboj.

DARJAN: Rad deska?

JURIJ: Tako je, deska, jadra in rad ima fante. Z Izijem sem dogovorjen, da bosta vidva oznanila zaroko tik pred volitvami.

DARJAN (*osuplo*): Čigavo zaroko?

JURIJ: Ja, tvojo in Gregorjevo!

DARJAN: Zakaj bi se midva sploh zaročila?

JURIJ: Napočil je čas, da z Izidorjem združiva moči. Poslovno, seveda. Če postaneva zlahta, bo poslovna vez med nama še trdnejša!

DARJAN (*trmasto*): Ne bom se zaročil z neznancem!

JURIJ (*strogo*): A da ne! Vidva z Gregorjem se ne bosta samo zaročila! Oznaniła bosta, da bosta posvojila afriškega otroka! Seveda po poroki nekje v Evropi, ker smo tu pri nas žal preveč zadržani in ne dovolimo poroke vsem, ki se želijo poročiti. Tako bom nazorno dokazal, da nisem ne homofob ne rasist, kar mi bo prineslo kopico glasov neopredeljenih volivcev. Če ne tvegam, so moje možnosti za zmago precej majave. Nad glavo mi kot Damoklejev meč visita ovadbi zaradi korupcije in pranja denarja. Samo koreniti zasuk v kampanji me lahko reši.

DARJAN: Kaj pa na to pravi tvoja stranka?

JURIJ: Moja stranka? Zavistni starokopitneži so komaj čakali, da mi spodrsne. Na smrt smo se skregali. Za župana bom kandidiral kot neodvisni kandidat.

DARJAN: Car si, oče!

Jurij objame sina, ga stisne k sebi in ga poljubi v čelo.

JURIJ: Torej, boš naredil, kar od tebe pričakujemo?

DARJAN: Zakaj govoriš v prvi osebi množine? Saj gre vendar za tvoja pričakovanja.

JURIJ: Tudi domovina pričakuje od tebe, da se zresniš in stopiš skupaj s svojo družino. Slovenija nas potrebuje.

DARJAN (*odločno*): Z nikomer se ne bom poročil. Tudi zaradi domovine ne.

JURIJ (*obupano*): Kakšne načrte sploh imaš v življenju?

DARJAN: Deskat bom šel.

JURIJ (*jezno*): Spet? Kdo bo vse to financiral?

DARJAN: Ne se bat! Se bom že znašel.

Darjan skoči v dvorano in odkoraka do izhoda.

JURIJ (*vpije*): Kam boš šel, Darjan? Volitve so pred vrati! Potrebujem te. Kri ni voda!

Darjan se ustavi pri vratih.

DARJAN: V tej deželici me duši. Rabim širino, ocean, neskončno modrino! Veliko več od zanikrnega lokalnega maratona, ki si ga ti postavil v središče svojega ozkega, malenkostnega in politično okuženega sveta. Začel bom znova. Sledil bom svojim sanjam. Eksperimentiral bom in preizkušal svoje meje.

JURIJ (*grozeče*): Ampak tega ne boš več počel na moj račun! Nikoli več!

Deseti prizor

Lojze namešča novo, kovinsko napravo za fitnes na prostem. Na tla je odložil sekiro. Nedaleč stran spi Neža v spalni vreči. Lojze preizkuša napravo. Drži se za ročaj, medtem ko se v bokih suče levo-desno na vrteči se podlagi. Lojze je očitno zadovoljen z učinkom. Iz spalne vreče pomoli glavo Neža. Videti je skuštrana in zaspana. Lojze je presenečen.

LOJZE: Dobro jutro. Kaj počnete tam?

NEŽA: Dobro jutro. Kaj ne vidite? Tu sem prespala.

LOJZE: Zakaj spite pod milim nebom?

NEŽA: A ... to je dolga zgodba. Zakaj pa vi popravljate tisto, kar ste pred kratkim uničili?

LOJZE: Župan mi je končno dal pogodbo.

NEŽA: In ste zdaj zadovoljni?

LUKA: No, ja, ni velik denar, ampak občina je odkupila od mene tisto ničvredno parcelo tam gor sredi krajinskega parka. Vsaj nekaj sem iztržil. Tam itak ne bo možno graditi naslednjih sto let.

NEŽA: Mislite na parcelo na Zajčjem hribu?

LUKA: Ja. Kako sploh veste za Zajčji hrib?

NEŽA: Tam bodo kmalu gradili luksuzni vila blok.

LUKA: Nemogoče. Saj to je krajinski park!

NEŽA: Bil. Župan je nedolgo tega po hitrem postopku spremenil namembnost zemljišča in bodo tam kmalu gradili nadstandardni blok za peščico petičnežev. Vse so seveda opravili skrajno diskretno in brez medijskega pompa.

LOJZE: Torej me je nategnil! Že spet! Meni je plačal drobiž, drugi pa bodo obogateli na moji zemlji! Prisezem, da ga bom ubil!

Neža se od strahu skriva nazaj v spalno vrečo. Lojze vihti sekuro in steče med občinstvo. Spotoma se skoraj zaleti v Luka, ki nič hudega sluteč priteče mimo. Luka zaskrbljeno opazuje skuštrano Nežo, napol skrito v vreči.

LUKA: Ste v redu? Vam je kaj naredil tisti norec s sekuro?

NEŽA: Ni norec. Kmet je.

LUKA: Zakaj je popenil?

NEŽA: Takšni časi so, veste, ne znajde se v tržnem gospodarstvu.

LUKA: Aja.

NEŽA: Jaz tudi ne, priznam.

LUKA: Aja?

NEŽA: Sicer ne bi spala pod milim nebom.

LUKA: Kaj se vam je zgodilo?

NEŽA: Osebni tečaj. Samostojna podjetnica sem bila. Pa še po neumnosti sem se skregala z očetom, ki ima precej pod palcem.

LUKA: Kaj pa dela vaš oče?

NEŽA: Župan je. Ga poznate?

LUKA: Posredno. Mislil sem, da ima sina edinca.

NEŽA: Jaz sem njegova zunajzakonska hči.

LUKA: Zanimivo.

NEŽA: Mislila sem, da je bankrotiral, ampak izkazalo se je, da ni. Ta ima preveč masla na glavi. Vse sem naredila narobe. Pogorela sem na celi črti!

LUKA: Se boste že pobotali z očetom. Ponosen bo na vas, če boste pogumno začeli na dnu. Tako kot jaz. Zaprl sem nekoč uspešno podjetje v Ljubljani, veste, in bom tu začel nov posel. Kot osebni trener že imam nekaj perspektivnih skupin.

Neža začne zlagati spalno vrečo. Ne gre ji dobro od rok.

NEŽA: Kje telovadite?

LUKA: V naravi. V vsakem vremenu. To je najbolj zdravo. Imam skupino mladih mamic, ki se rekreirajo z vozički, potem skupino brezposelnih, ki trenirajo vaje za krčenje porabe hrane, tako da lahko shajajo tudi z energetsko skromnejšimi obroki. Tu so še odvisniki od nakupovanja, ki jih z ustrezno vadbo odpeljem daleč od trgovskih centrov. Delamo v majhnih skupinah, tako da moji tečajniki zelo hitro usvojijo vse veščine za samostojno in odgovorno vadbo. In veste kaj? Dali ste mi idejo. Bom ustanovil skupino za dejavno spanje v naravi.

NEŽA: Dejavno spanje?

LUKA. Ja, ljudem podnevi zmanjka časa, zato je treba določene aktivnosti prestaviti na obdobje, ko spimo. Ste kdaj slišali za alfa stanje?

NEŽA (*koketno*): Ne. Slišala sem samo za alfa samce.

Neža spet nerodno zviije vrečo, tokrat ji pomaga Luka. Pojasnjuje ji svojo zamisel, medtem ko spretno zлага njeno spalno vrečo.

LUKA: Med spanjem se lahko strokovno izpopolnjujemo in naučimo marsikaj, tujih jezikov na primer. To velja tudi za področje telesne pripravljenosti. Razgibavanje med spanjem v naravi je enako učinkovito, če ne še bolj kot dnevno. Poleg tega je ponoči zrak čistejši, ker je manj prometa.

Luka ji izroči zgledno zloženo spalno vrečo. Neža hvaležno pokima.

NEŽA: Razumem. Kako naj se prisilim, da se bom pravilno razgibavala, ko spim? Kaj je sploh treba delati? Trebušnjake, sklece?

LUKA: Vse. Sprva seveda potrebujete osebnega trenerja, ki vas bo usmerjal. Vi spite, jaz pa ustrezno premikam vaše okončine, poskrbim za optimalno prekrvljenost mišic in večanje kostne mase. Po večmesečnem treningu to sami opravljate avtomatično.

NEŽA: Med spanjem?

LUKA: Natanko tako.

NEŽA: Zelo inovativno. Mislite, da boste s to metodo kaj iztržili?

LUKA: Seveda. V osnovi ljudje ne plačujejo za metodo, ampak za upanje. Upanje, da bodo bolj zdravi, lepši, mlajši, bogatejši. Jaz sem samo medij, skozi katerega bodo vse to uresničili.

NEŽA: Zelo zviti ste. Za vadbo v naravi sploh ne potrebujete kapitala.

LUKA: Tako zelo preprosto pa spet ni. Imam spletno stran, tu so še zgibanke, plakati. Vse to pomeni nemajhen strošek. Kaj ste po poklicu?

NEŽA: Novinarka?

LUKA: No, vidite, lahko bi oblikovali moje oglase in reklamna gesla. Bombastične fraze vam gotovo gredo od rok. Pa tuje jezike obvladate?

NEŽA: Angleščino aktivno, začetno španščino pasivno. Tudi nemško delno razumem, če počasi govorijo, in po italijansko znam naročiti špagete.

LUKA: Idealno.

NEŽA: Imate v mislih pogodbo za nedoločen čas? Ker imam poln kufer odpiranja in zapiranja dejavnosti. Poglejte, kam me je to pripeljalo! Ostala sem sama s spalno vrečo! Pa še ta ni moja last!

LUKA: Z vašim gospodom očetom se boste lahko zmenili za skromen zagonski kapital. Do takrat boste pri meni volontirali. Napačno je, če v službi iščete varnost. Stremeti je k treba k izzivom, dosegati meje in jih presegati. Biti zvest sebi, razmišljati pozitivno in eksperimentirati odprtih čutov. Pridite, moja gozdna vila, kar za menoj ... za menoj!

Luka prešerno poskakuje in steče skoraj tako eterično kot baletnik. Neža mu navdušeno sledi, vihteč spalno vrečo.

Epilog

Eleonora vešče izvaja vaje za pas na novi kovinski napravi. Zraven nje stoji Jurij s prevezo na glavi in roki. Ima modrico na enem očesu. On potrpežljivo čaka in poskakuje v mestu. Oglasi se Eleonorin telefon, prejela je sms. Bere ga med vadbo.

ELEONORA: Darjan piše. Prispel je. Pravi, da je tam sončno in zelo vetrovno.

JURIJ: Od kod se oglašča?

ELEONORA: Iz Sala.

JURIJ: Na Hrvaško je šel?

ELEONORA: Ne, v Afriko. Najin sin deska na Salu, enem od Zelenortskih otokov.

JURIJ: Kdo mu je dal denar?

ELEONORA: Jaz.

JURIJ: Od kod pa tebi denar?

ELEONORA (*samozadovoljno*): Saj veš, da nekaj malega vedno hranim v nogavici!

JURIJ: In kaj je Darjan naredil, da ti je izpulil denar?

ELEONORA: Obljubil mi je, da bo za zmeraj dal na čevelj tistega brezsrčnega in pohlepnege povzpetneža Luka. Za spodbudo sem mu posodila par tisočakov. Nekaj malega kapitala le potrebuje za zagon.

JURIJ: Za zagon česa?

ELEONORA: Za zagon lastnega telesa. Športal bo in učil deskarje. Zelo je nadarjen za pedagogiko. Bil bi odličan učitelj telovadbe.

JURIJ: Zakaj potem ni končal športne fakultete, če je tako nadarjen? Vsaj vprašal bi me, pa bi mu kupil diplomu.

ELEONORA: Darjan nikoli ne bi pristal na to. Nikoli ne bi tako nizko padel kot tista zguba od sina Izidorja Duha. Kako ne razumeš, Jure, da je šel stran od naju, da bi našel sebe! In zdaj, ko se je našel, hoče delati na sebi. (*Vzdihne.*) Najin sin je perfekcionista.

JURIJ: Hja! Edina reč, ki jo perfektno obvlada, je lenarjenje.

ELEONORA: Najin sin ni lenuh, ampak boem in nemiren duh!

Eleonora hoče prekiniti za njo neprijeten razgovor, zato kritično pogleda Jurija, ki neutrudno teče v mestu.

ELEONORA: Ljubi, ne vem, če je pametno, da vadiš v takem stanju.

JURIJ: Kaj da ni! Nikoli ni prezgodaj za nabiranje moči za novi maraton. Letos mi je spodletelo, ampak leto bo hitro naokoli in takrat bom med prvimi desetimi, prisežem. Župan mora biti zgled občanom in občankam.

Eleonora se mu približa in ga poljubi. On preneha poskakovati in se ji prepusti.

JURIJ: Elica, kaj bi jaz brez tebe!

ELEONORA: Lepo, da si se streznil in se odločil ustanoviti lastno stranko. Po tako veličastnem uspehu na lokalnih volitvah je jasno, da te ljudstvo obožuje. Zelo sem ponosna na program, ki sem ti ga napisala. Tudi moj oče bi bil ponosen name. Vendar ne smeva zaspati na lovorikah. Pripeljati te do zmage v času, ko nate dežujejo obtožbe, ovadbe in klevete, je bil poseben izziv. Tako sem srečna, da me spet potrebuješ, Jure!

JURIJ: Že, že! Ampak preveč se zanašaš na ta tvoj program! Če me ne bi nasilneži zvlekli z maratona in pretepli, gotovo ne bi zmagal. Dobro veš, kako nizko sem padel na lestvicah priljubljenosti po eni sami noči v priporu.

ELEONORA (*razočarano*): Torej meniš, da jaz nisem prav nič zaslužna za tvojo zmago?

JURJ: Elica, ljubica, tepež na maratonu je bil tista pika na i! Smetana na torti!

ELEONORA: Revček moj, kako lahko to rečeš po vseh bolečinah, ki si jih utrpel!

JURIJ: Tako hudo pa spet ni bilo. Saj sem le po svoje zrežiral Lojzetovo predstavo.

ELEONORA: Ne razumem. Kaj si zrežiral? Kdo je Lojze?

JURIJ: Ne poznaš ga. Kmet Lojze je lastnik tega gozda. Ni čisto pri sebi, veš. To je tisti, ki je večkrat gladovno stavkal pred mestno hišo. Ima me na piki, vedno misli, da ga ropam in goljufam. Torej, on je plačal našemu prijatelju Perotu organizacijo mojega pretepa, da bi se mi maščeval, ker sem baje od njega prepoceni odkupil zemljo na Zajčjem hribu. Tem kmetom je vedno vse prepoceni. Nič čudnega, če pa se kopajo v neskončnih državnih subvencijah.

ELEONORA (*prestrašeno*): Perotu je plačal?

JURIJ: Prav njemu. Ni imel pojma, da se poznavata.

ELEONORA: Ampak Pero ima agencijo za organizacijo rojstnodnevnik zabav.

JURIJ: In sorodnih dogodkov.

ELEONORA (*zgroženo*): Hočeš reči, da najin družinski prijatelj za denar organizira naročene tepeže?

JURIJ: Da ne dolgovezim, Pero me je takoj obvestil, da bom tarča napada. Jaz sem atentat dodatno izpilil in uredil, da me napadejo na maratonu. Malo so me že zares zbrcali, da bi bilo vse videti pristno. Drugače ni šlo.

ELEONORA: Vse je bilo tvoje maslo?

JURIJ: Tako je vsak dosegel svoje, račun pa je plačal Lojze. Pero je dogodek posnel in smo ga dali na net! Danes sem preveril, filmček ima 830 tisoč ogledov. Polovica rojakov ga je videlo, pa še marsikateri tujec, ljubica. To je popularnost brez primere. Še papeža bom prekosil! Čez noč sem postal simbol trpljenja našega naroda. Nič čudnega, da me je volilo celo mesto. Slovenci stopimo skupaj šele, ko nas napadejo.

ELEONORA (*besno*): In vse to mi poveš šele zdaj? Skoraj sem umrla od strahu!

JURIJ: Elica, ljubica, če bi vse vedela vnaprej, zagotovo ne bi tako prepričljivo bruhnila v jok pred kamerami.

Eleonora nedoločeno strmi vanj. Ne ve, ali bi se jezila ali smejala.

JURIJ: Bila si neprekosljiva, vsa v solzah, s tistim vijoličastim klobučkom in v kostimčku, vrednem ameriške prve dame. Elica, ljubica, odkar delaš na sebi, si videti stokrat lepša in mlajša kot takrat, ko sem te prvič zagledal.

ELEONORA: Ah, ljubi, tako sem vesela, da sem dosegla zastavljeni cilj. Res sem garala na sebi. Dneve in noči!

Eleonora vzdihne. Jurij spet začne joggati v mestu. Čaka, da se mu ona pridruži, nato oba ubrano cikcakata. Oba pompozno mahata občinstvu.

JURIJ (*občinstvu*): Hvala, ker me spremljate. Hvala za podporo. Obljubim, da bom še naprej delal na sebi in za vas in da bom na naslednjem maratonu zanesljivo zmagal!

Iz občinstva drug za drugim vstanejo zboristi.

VODJA: Telo moje, varuh moj,
bodi vedno ti z menoj.

ZBOR: Delamo na sebi!
Za lepoto in mladost!
Delamo na sebi!
Za karizmo in uspeh!

VODJA: Tebe ljubim, telo moje,
tebe urim noč in dan,
dušo, glavo tebi dam.

ZBOR: Delamo na sebi!
Lepota! Mladost!
Delamo na sebi!
Karizma! Uspeh!

Zboristi v zanosu stoje vpijejo in večkrat ponavljajo zadnjo kitico ter dvigujejo roke s stisnjenimi pestmi. Spremlja jih glasba za jogging.

Še Jurij dvigne obe roke in stisne pesti, Eleonora nekajkrat elegantno pomaha publiki in ji pošlje poljub. Nato izgineta v globini gozda. Jogging glasba je vse glasnejša, skoraj neznosna. Na koncu preglasi evforijo zbora v občinstvu.